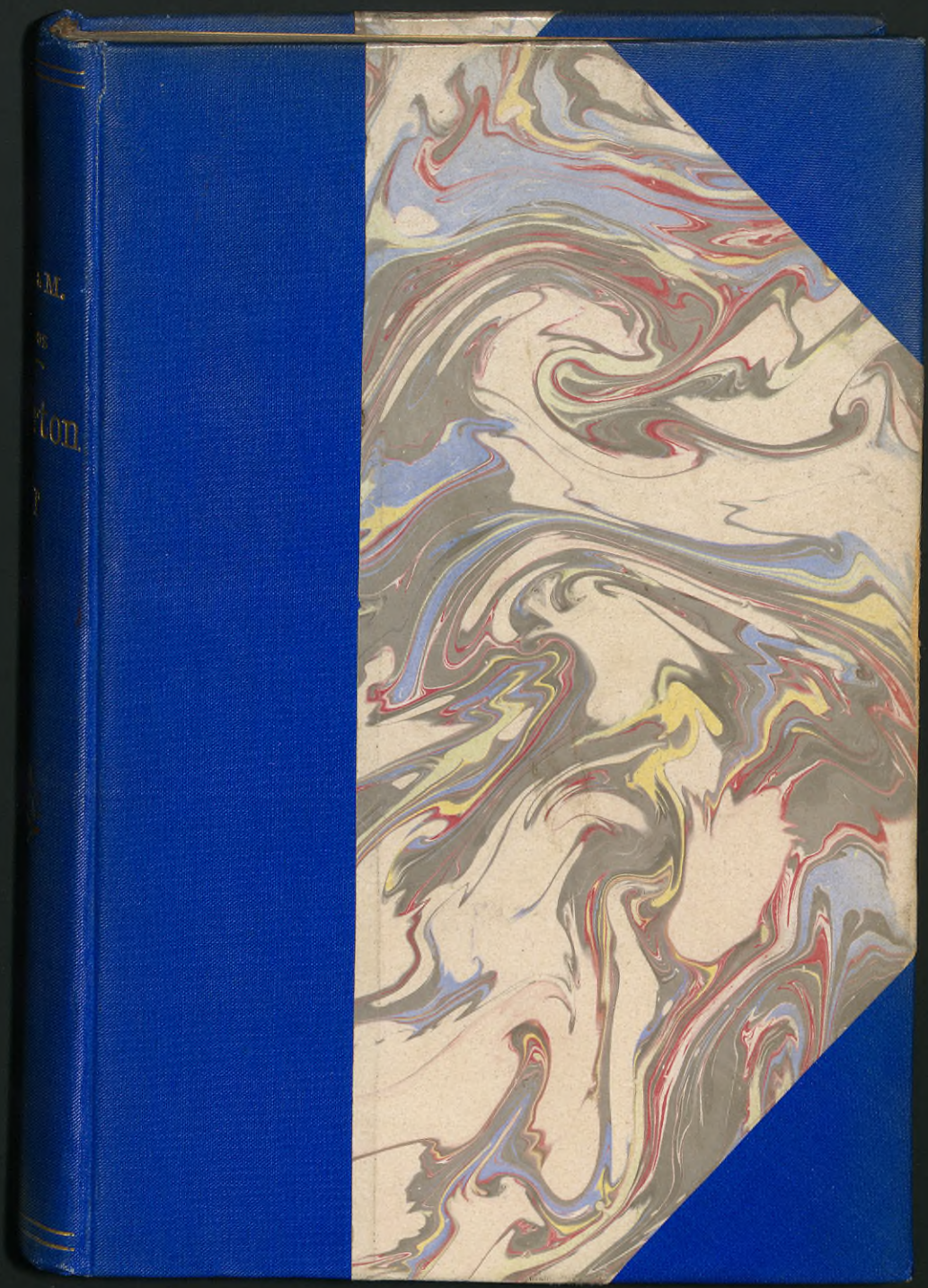

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

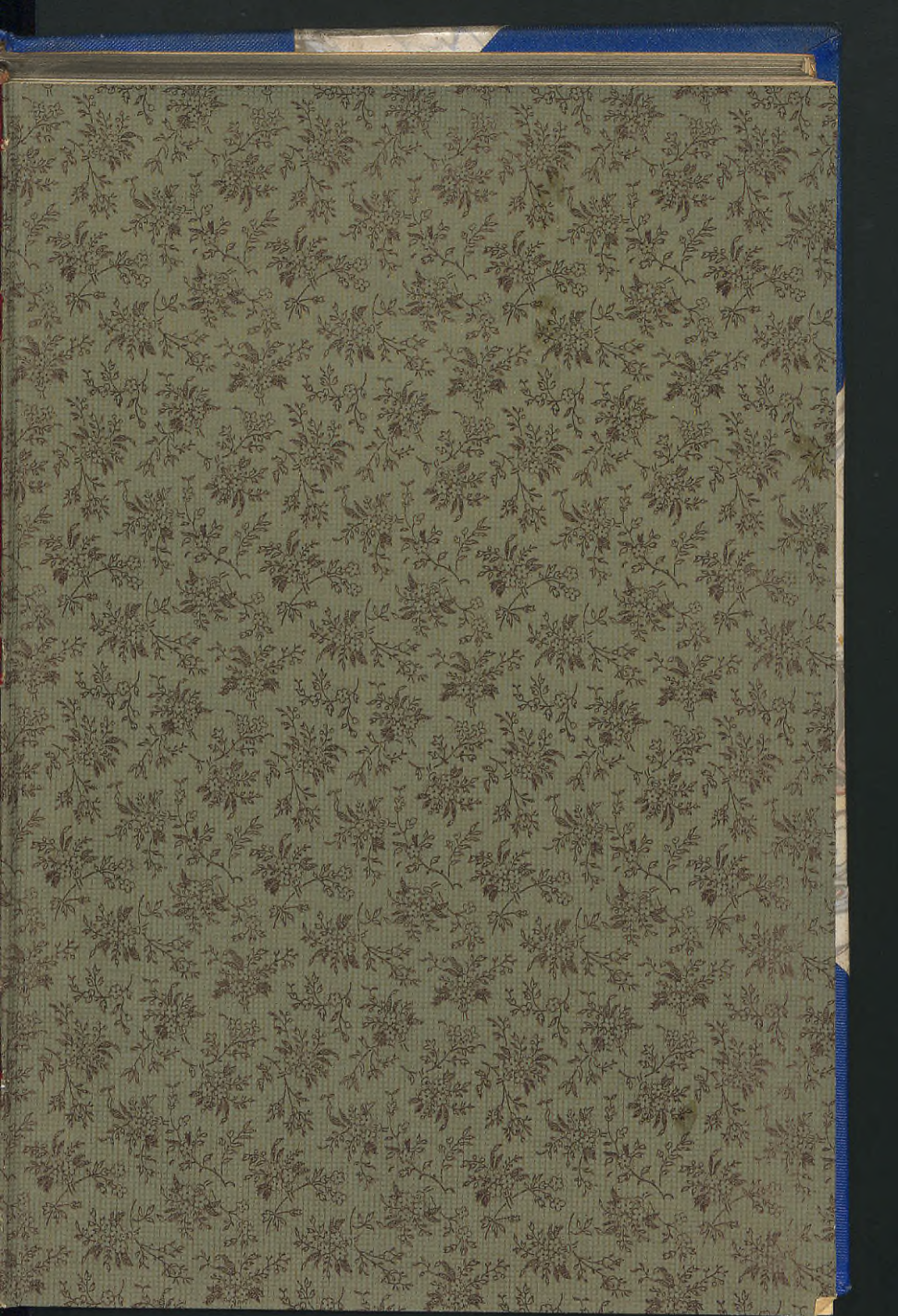

M.
COL.

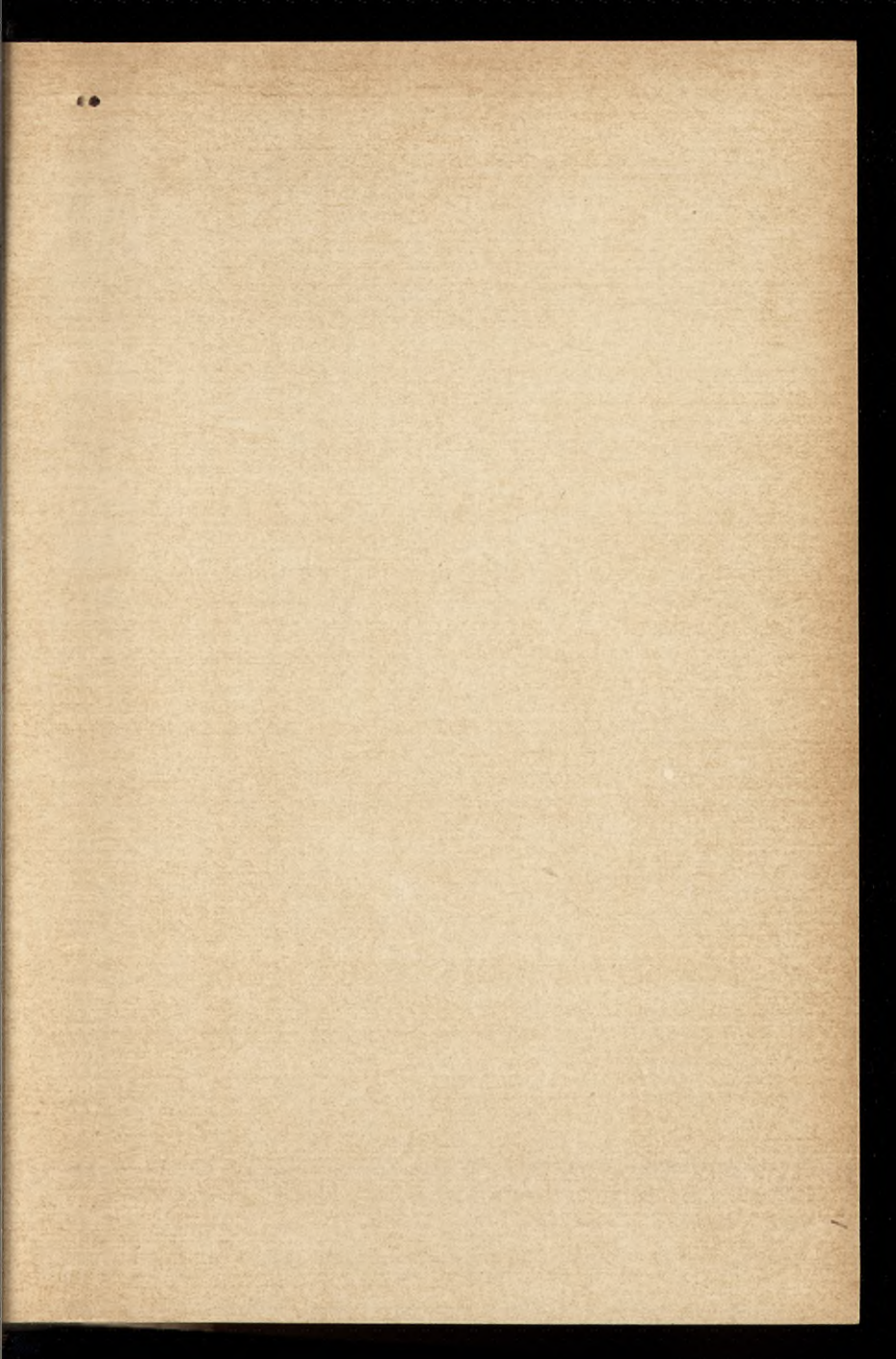

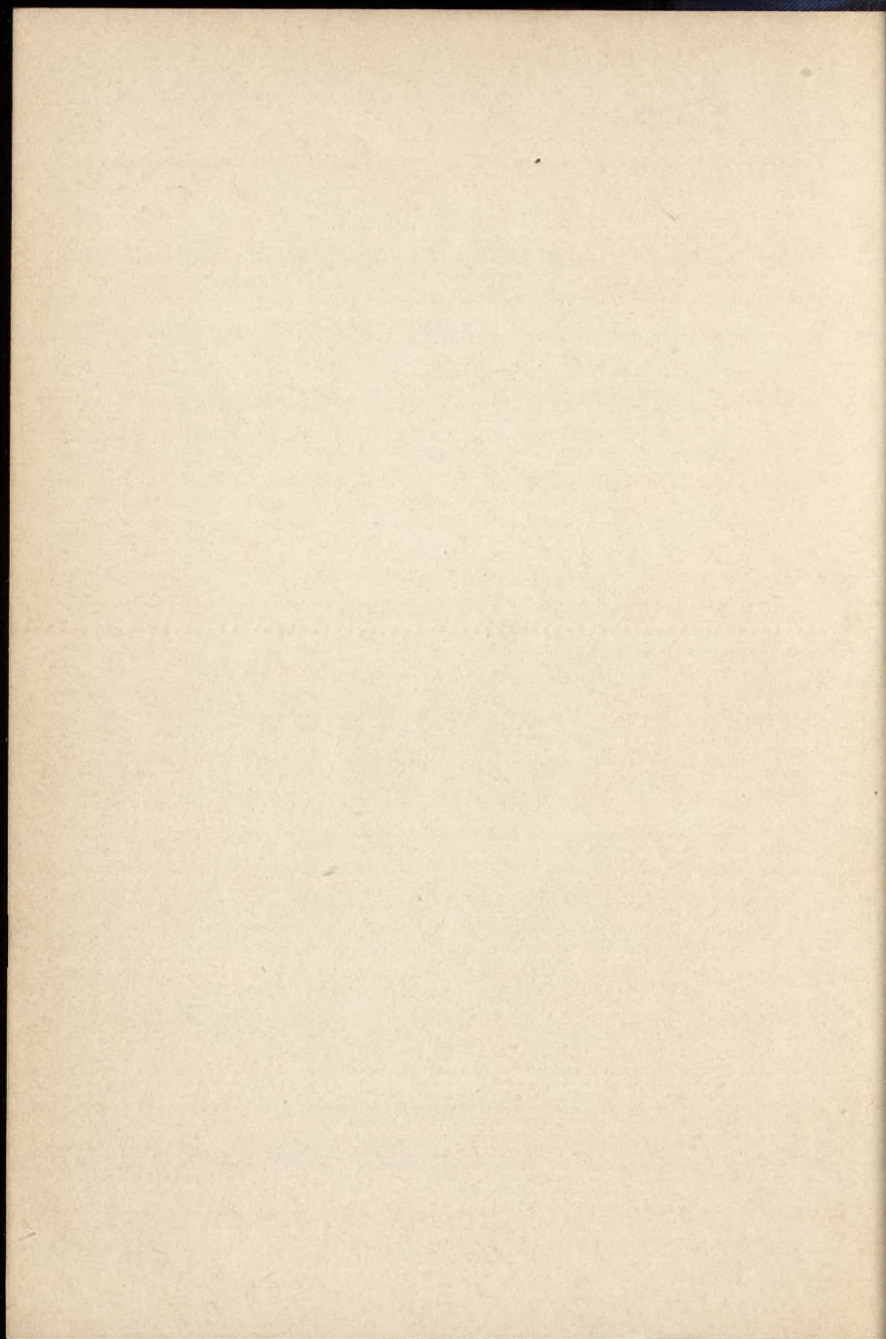
Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

40
J.V. 40
1802

ADERTON ÅR

MAZONIA

ANNA M. ROOS

ADERTON ÅR

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

PAPPERSLEVERANTÖR: LESSEBO BOLAG
TRYCKERI: ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG
STOCKHOLM, 1902

INNEHÅLL:

	Sid.
Tre dufvor	1
Ungdomstiden	3
Ensamhet	4
Om hittills mitt lif	5
Fragment:	
I. Solig, stilla sommardager	11
II. Här i Alpnach skall man byta	12
III. Det är underligt: jag känner	17
IV. Vid Lungarn är det middag	18
V. I morg-se re'n han nämnt mig det hotell	20
VI. I handen jag höll en kuippa	23
VII. Högst uppe i Brünigpasset	24
VIII. De vackra röda rosor	26
IX. På Brienzersjön vi fara	28
X. Trenne dagar som svunno	30
XI. Nu är det blott ett som jag hoppas på	35
XII. Förunderligt att du, som sagt att alltid	36
XIII. Utaf all sorg som hjärtat tär	37
XIV. Jag tror att stolt jag varit	38
XV. Midsommarafon var det	39
XVI. Se »der Harder» — hotfull han sig reser	40

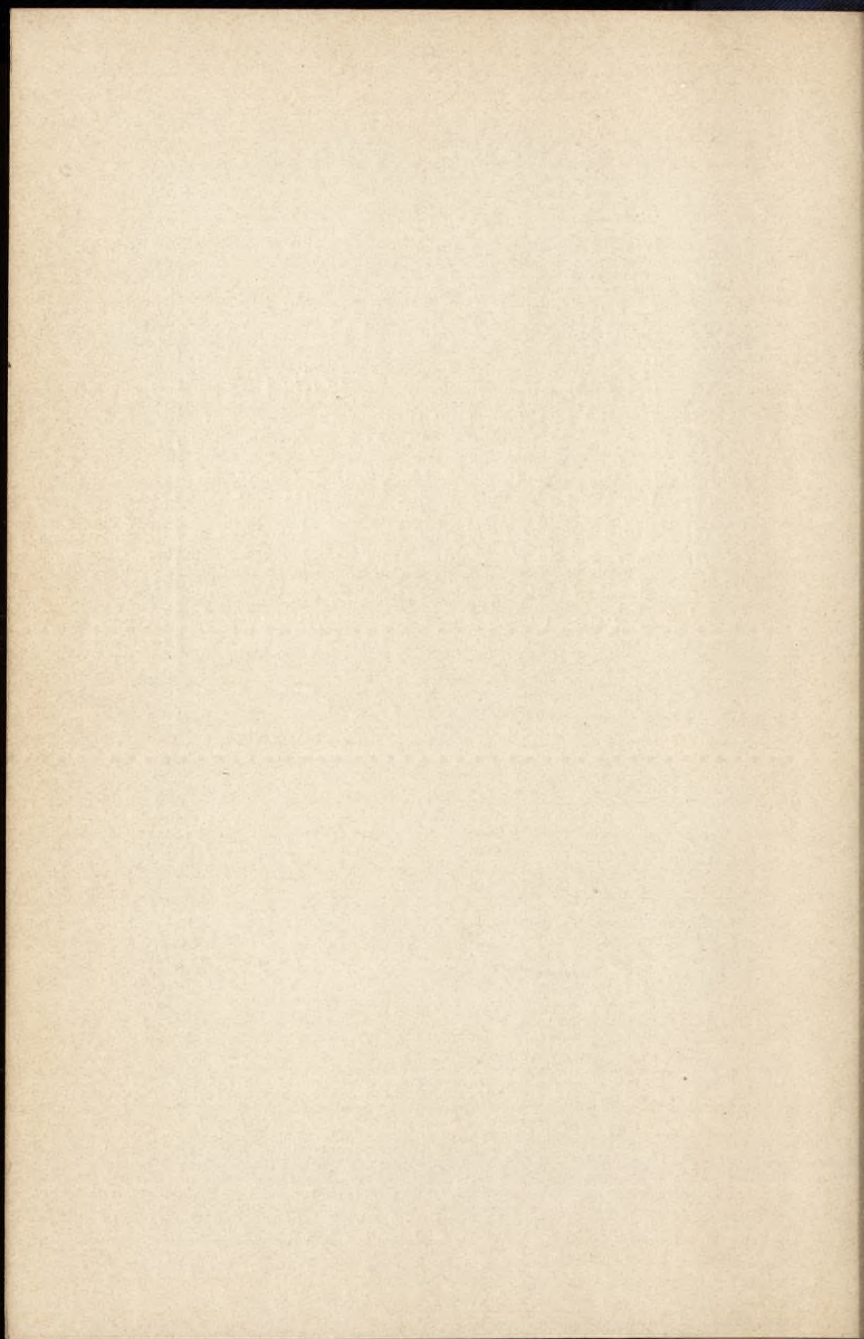
	Sid.
XVII. Trenne dagar sig släpat fram	40
XVIII. Liksom en vilsen fågel	42
XIX. Månne för alla kvinnor	43
XX. Likt den, som hållt uti sitt öfverdåd	44
XXI. Jag tänkte alltid: mig får ingen kär	45
XXII. Sjuk och plågad, se jag helsar	45
XXIII. O den tiden, förr'n jag ännu	46
XXIV. Och »om» och »om» — det susar i hufvudet jämt	52
XXV. Där stiger ett minne för mig opp	52
XXVI. Nu nalkas de höstliga töcken	54
XXVII. Hör du ej i natten	55
XXVIII. Tonerna stiga	56
XXIX. Fjärran, fjärran är du från mig	58
XXX. O Gud, om jag skali vänta tio år	61
XXXI. Man dör nog icke förr, fast lifvet tyckes	62
XXXII. Vi hängde våra harpor	62
XXXIII. Jag vet det väl — jag skall ej nå	63
XXXIV. Jag hör för mina öron jämt	64
XXXV. Han varit här ... Han kommit att mig söka ...	65
XXXVI. O tro dock ej jag byta vill	66
XXXVII. Som i ett kloster svinna mina dar	67
XXXVIII. Se uti Herrens hus	68
XXXIX. Hvad glans, hvad ljus, hvad nytändt lif och hopp	69
XL. O Gud, ej smärtans öfvermått	70
XLI. Jag låter min farkost glida	71
XLII. Jag borde väl klaga och sörja i djupaste hjärtenöd	72
XLIII. Hvad skimmer från höjden!	73
XLIV. Det finns en ö i fjärran haf	74
XLV. Och på den tiden skall det åter ske	75
XLVI. Den gång Sir Lancelot, af kung Arthur sänd ...	76
XLII. Sakta sig solen sänkte	78
XLVIII. För hverje gång som himmelen	82
XLIX. Utifrån glittrande fjärden	82

L.	Jag undrar på dem som säga	84
LI.	Ja, det är visst: vi tvenne	85
LII.	För mången väl en löjlighet det är	87
LIII.	En vän, för hvilken jag förtalt min saga,	88
LIV.	Efter långa år mitt hjärta	89
LV.	De prata och orera	90
LVI.	Hur mången gång har jag ej bedt till Gud	92
LVII.	Jag tänkte fordom, när min vår förrann	93
LVIII.	O Gud, o gif mig gåfvan	94
LIX.	En fågel med svarta vingar	96
LX.	Hur ofta har jag mina steg ej ställt	97
LXI.	O Gud, o Gud, är icke måttet rågad?	97
LXII.	Helt nära till det huset där han bor	98
LXIII.	Hur outgrundligt är ej Herrens råd	100
LXIV.	För hvarje gång i alla dessa åren	100
LXV.	Det finnes sorger som man icke glömmer	103
LXVI.	Ånyo frestelsen har kommit till mig	103
LXVII.	Om mitt hjärta ännu snyftar högt och klagar	105
LXVIII.	Hur underbart! Midt under kval och strid	106
LXIX.	Med mattade vingar, med såradt bröst	107
LXX.	Jag hör dem orda omkring mig	109
LXXI.	Knappt mer förmår jag längta till egen sällhet	110
LXXII.	O Gud, hur hårda andra människor ut	110
LXXIII.	Det tycks mig nu, att mindre svårt var lifvet	111
LXXIV.	Jag är lik den, begrafd i mörka schakter	112
LXXV.	Glädjen han kommer så sällan	113
LXXVI.	Med ett löje, hälften bittert	113
LXXVII.	Jag går med ljus i hand förbi en spegel	114
LXXVIII.	Så är den tolkad på ett språk han känner	115
LXXIX.	Lätt är att trogen vara för den som har stadigtsinn'	117
LXXX.	Kom snart, min älskade, kom öfver hafven	117
LXXXI.	Om vi, min älskade, hvarandra funnit	118
LXXXII.	Jag vandrar ut på gator och på torg	119

	Sid.
LXXXIII. Re'n makten af hans tankar, hvilka draga	120
LXXXIV. Att ej i ord och gärning	121
LXXXV. Nu vårn är här med blommors guld på ängen	122
LXXXVI. Beständigt när jag hem från fester vänder	123
LXXXVII. Öfver mitt hufvud susa höga furor	125
LXXXVIII. Min älskade, min tanke går till dig	126
LXXXIX. Natt öfver jorden tung och skumögd tiger ...	128
XC Stor är du, o Gud, mäktig i dina under	130
XCI. I skogen går jag, skymningen sig sänker	134
XCII. Den svarta ångesten ånyo spänner	135
XCIII. Förlåta, det är svårast utaf allt	136
XCIV. När Herren fordom valde ut en själ	137
XCV. Ske din vilje, Fader! Bli det som jag fruktar	138
XCVI. Du svarta fågel, du svarta fågel	139
XCVII. Ett är det än som i de mörka dagar	140
XCVIII. De gula löf, de gula löf	141
XCIX. Hur orden byta för oss klang och mening	142
C. Som i en dæld, där bergen rundt sig tränga ...	143
CI. Likt Krösos' son, hvars tungas band blef löst ..	143
CII. Jag minnes hur en gång förlänge sedan	144
CIII. När som mörkast molnen.....	145
CIV. Hvad är det för ett tal i Israel	147
CV. I ensamheten kan likväl jag bära	148
CVI. Jag ser tillbaka på de år som gått	149
CVII. Ja, Herre, jag är redo att Dig tjäna	149
CVIII. Det är väl något i mig som är bräckt	150
CIX. Trohet, trohet — är det bara	151
CX. I dagar, hvilka stilla, ensamt flyta	152
CXI. Väl Jakob ock i fjorton år fick bida.....	154
CXII. Det sägs om den som hemsjuk är	154
CXIII. Nej, säg ej det, att kärleken försvinner.....	155
CXIV. De glida, dagarna, de glida, åren	156
CXV. Där växer i backen baldersbrå	157

	Sid.
CXVI. Männe du ej nu, när tunga	158
CXVII. Där flyga tre fåglar i skimrande kväll	160
CXVIII. Blek man säger dig nu vara	161
CXIX. Ej öfver detta, o Jesu, att en gång du led ...	162
CXX. Se Gryningen — hur hopplöst trött hon skådar	163
CXXI. De rinna, svinna åren	165
CXXII. Det stiger fruktansvärdt inom mig tviflet	166
CXXIII. Om det likväl en villa skulle vara	169
CXXIV. Den väntan hvilken gäckad blef	170
CXXV. Lycka — — Hvad är väl lycka?	171
CXXVI. Där spörjer en röst ur den molnhöljda natt ..	171
CXXVII. Klara stjärnor på dunkla fästet stiga	173
CXXVIII. Skall jag då för världen yppa	173
Den ensamma furan	177
Solens död	178
Augustinätter	179
Tordönets son	182
Före stormen	184
Messias	191

Tre dufvor.

Där sutto tre dufvor uppå en gren,
uppå en gren,
det var i den klara morgonens sken,
då solen lyste af glädje.

Den första kvad: Se, jorden hur grön!
Hur vårligt grön!
Jag vill ut att skåda hur världen är skön,
och hur solen lyser i glädje.

Den andra kvad: Se himlen hur blå!
Hur ljufligt blå!
Jag vill upp, så högt mina vingar förmå,
mot solen, som lyser i glädje.

Den tredje hon satt så stilla kvar,
så stilla kvar,
hon sjöng en visa så underbar,
medan solen lyste i glädje.

Den visan var både sorgsen och glad,
båd' sorgsen och glad,
den kom mig att drömma jag vet icke hvad,
medan solen lyste i glädje.

Hon sang med så sällsam, skälfvande röst,
med skälfvande röst,
det gick så underligt rakt till mitt bröst,
medan solen lyste i glädje.

Och aldrig den sången jag helt förstår,
jag helt förstår,
och aldrig den helt ur mitt hjärta går,
fast solen lyser i glädje.

1894.

Ungdomstiden.

Ungdomstiden, ungdomstiden går —
ingen fröjd och ingen sorg mig når.
Genom galler stum jag blickar ut.
Snart, ack snart är vårens blomning slut!

Ungdomstiden, ungdomstiden flyr
utan ungdoms varma äfventyr.
Kärleks hemlighet mig ingen lär,
lyckans land mig evigt fjärran är.

Ungdomstiden — ack, att vara ung,
det är harmsen oro, saknad tung,
kvalfull trånad uti långa år —
trånad efter det man aldrig når,

Trängtan mot de fria vidder hän,
fångens vrede öfver bundna knän,
vilja allting vinna, allting få,
smärtfylld känna: Intet skall jag nå!

1884.

Ensamhet.

Djupt uti ditt inre finnes det en tyst och enslig
gömma,
där ej mänskoröst har ljudit, dit ej mänskoblick har
trängt,
där i ro och heligt dunkel dina tankar tysta drömma —
ensamhet dess murar byggde, ensamhet har porten
stängt.

Tro ej, att det någon finnes, som dess afskildhet kan
dela:
evig tystnad bor därinne ibland mörka rosors blom.
Ingen själ din själ skall känna, ingen dina sår kan
hela —
ensam är du, ensam blir du i ditt hjärtas helgedom.

1884.

Om hittills mitt lif —

Om hittills mitt lif har varit likt en drömmande
nattviol,
som tynar inne i skuggan och trånar efter sol,
som lyddes och fylldes af längtan för hvar gång
göken gol,

Om det var likt en låt i skogen, som klingar så sorgset
vekt,
om det varit så underligt ensamt, så underligt tyst
och blekt,
om kärleken aldrig mig mötte, om glädjen mig knappast
smekt,

Så är det väl därför att Herren, som känner mitt
hjärta väl
och vet hur i glädje och kärlek högt skulle flamma
min själ,
vill frälsa mig från min svaghet och från att bli världens
träl.

Så må jag då tyst begrafva hvar hopp uti min barm!
Så må då i själen slockna hvar längtan öm och varm,
ty så vill Herren mig hafva: så sorgsen, allena och
arm.

Väl blir det mera tröttsamt att ensam vägen gå,
men kanske att jag lättare skall gå den rakt fram så
och att jag mera snart skall det helga målet nå.

Väl kommer att af tårar mer ofta fördunklas min syn,
men blicken, sig höjande öfver jordens bryn,
skall mera stadigt fästas på stjärnan där ofvan skyn.

Väl mången gång ännu skall i hjärtat slå ut i brand
en flammande längtan dit bort till det ljusa solskens-
land,
där i drömmande lycka man vandrar hand i hand.

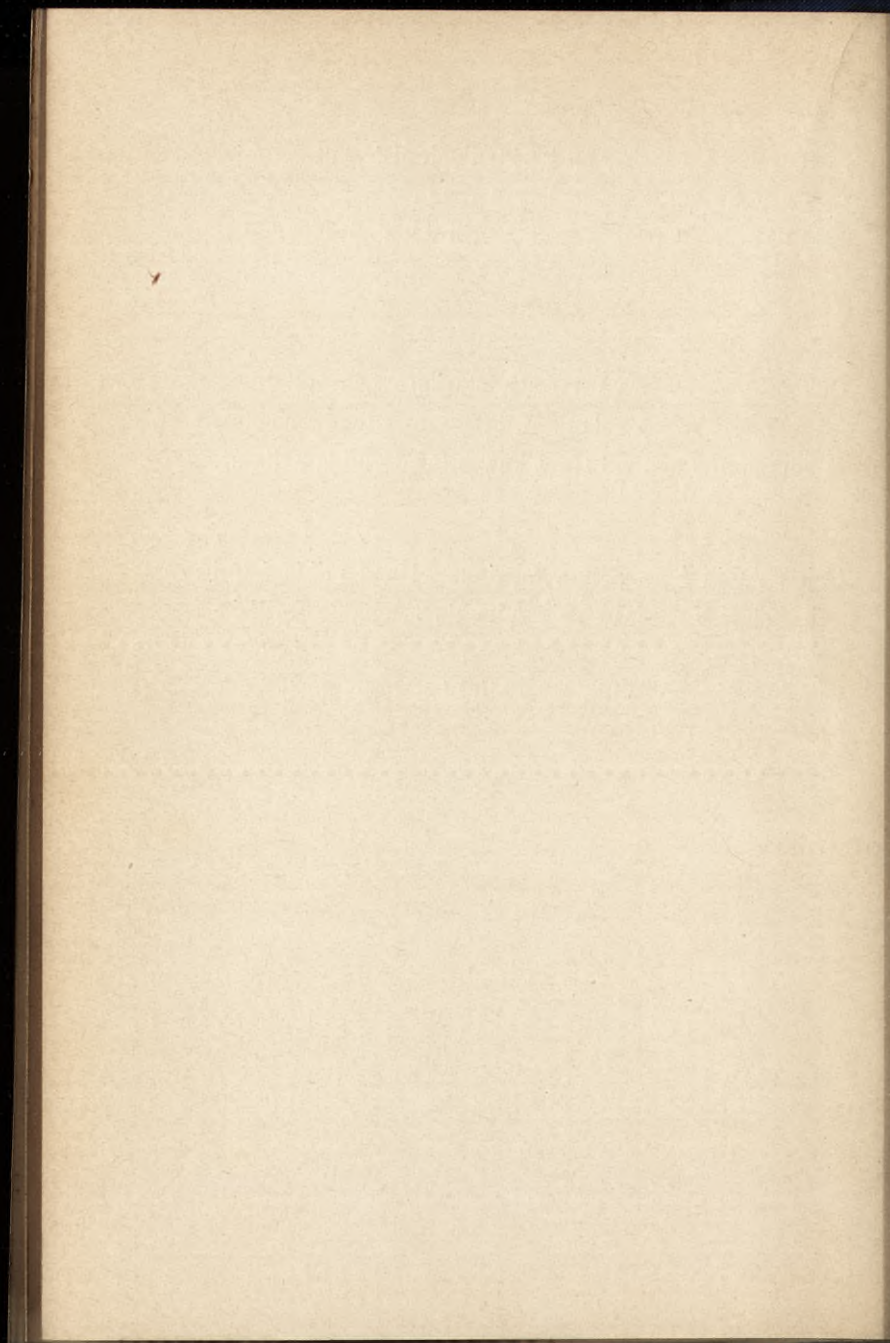
Och ofta, när en rad af små lockiga hufvud jag ser,
— små klara ögon som tindra, en rosig mun som ler —
ack, djupt i mitt hjärta en aggande saknad det ger.

Men Han, som älskar all världen och älskar äfven mig,
som längtar efter oss och vill draga oss till sig,
vet nog hvar från mig och till Honom löper den
genaste stig.

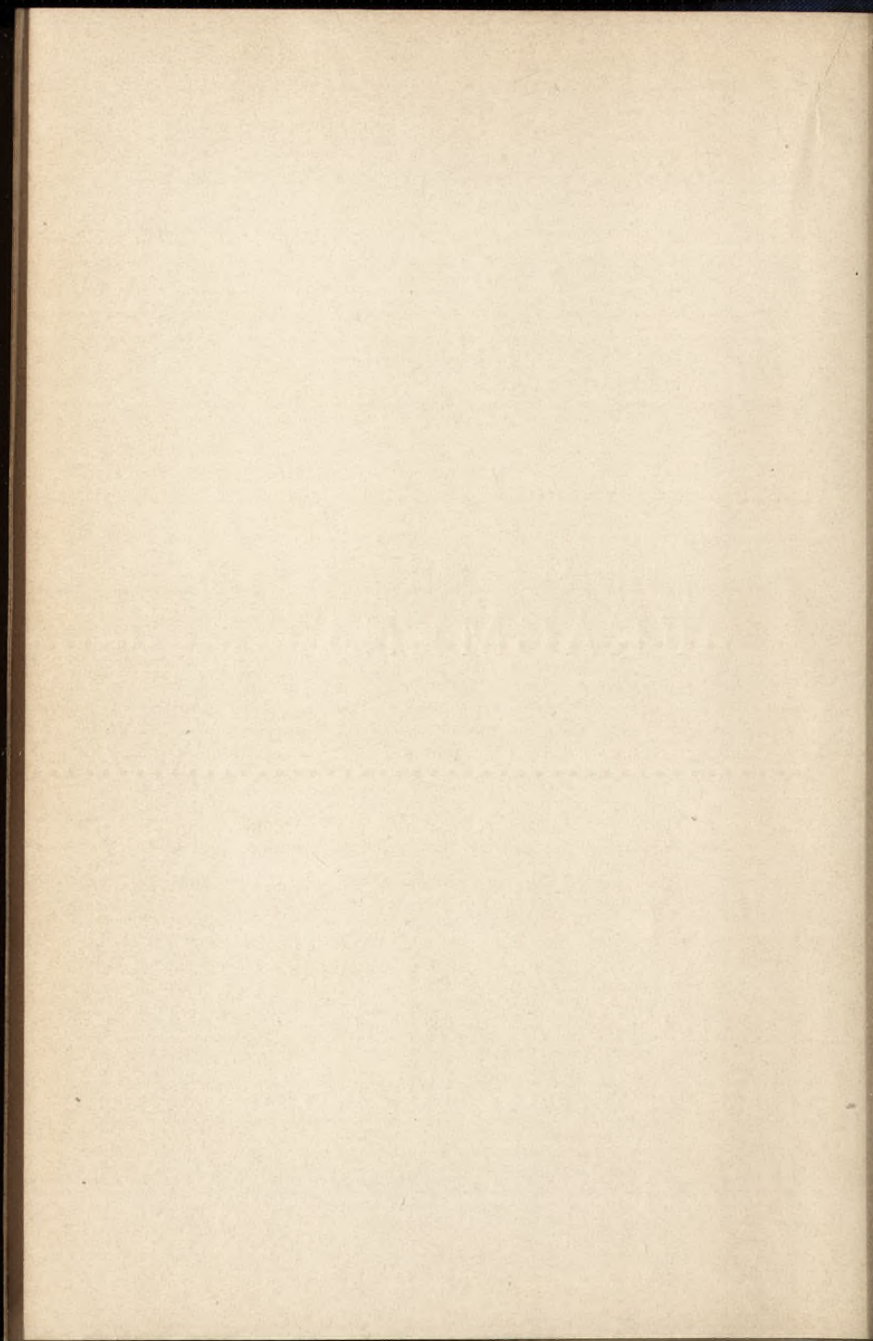
Och ofta, allt mera ofta, allt starkare hvar minut,
brinner hos mig en längtan att hinna till vägens slut,
få sjunka ned och vid Hans knä mitt hufvud få hvila ut,

Och på min heta panna förnimma Hans milda hand
och känna hur från mig falla de tyngande jordiska
band,
och hur till en stilla låga blir den forna förtärande
brand.

15. 2. 1884.

FRAGMENT

I.

Solig, stilla sommandager
öfver Vierwaldstättersjön.
Bergens kedja blånar fager,
hvit däruppe glimmar snön.

Ångarn hvisslar, skorsten röker.
Snabbt mot nya trakter hän
föres jag. Men blicken söker
ännu Gersaus gröna trän.

Vänner, som mitt hjärta vunnit,
hafva där sitt sommarbo;
glada dagar där förrunnit
uti ljuflig solskensro.

Ensam skall jag hela dagen
färdas nu mot okänd trakt.
Är af saknaden betagen,
gripen utaf svårmodts makt...

Tårar i mitt öga välla.
Någon är som på mig ser . . .
Och jag skyndar blicken fälla,
tittar strax i däcket ner.

Än han ser på mig. Förlägen
plats jag byter. Önskar dock
ej betittas hela vägen,
utaf en i rutig rock.

II.

Här i Alpnach skall man byta:
lämna båt, ta diligens.
Alla ifrigt fram sig bryta
att till plats ha bästa chance.

Men jag låter tryggt mig leda
af den tjocke konduktörn,
som har lofvat att bereda
mig bland damerna ett hörn.

Piskor smälla, kuskar ropa.
Där en rad af vagnar står,
hvilka skola allihopa
gå i diligensens spår.

»Hier, mein Fräulein, får ni sitta!
Hier am besten ist's zu sehn!
Här från bockens höjd ni titta
kan på utsikt wunderschen».

Högeligen indignerad
är jag öfver denna plats,
högst generad och choquerad,
att här uppe jag har satts.

Fyra tjocka herrar sitta
ini vagnen, här bakom,
fyra feta tyskar titta
på mig, när jag ser mig om.

Och häruppe — ännu värre! —
på en kuskbock sitter jag
ensam med en okänd herre —
Jo, det blir en trefflig dag!

Mellan jord och himmel sväfvat
jag bredvid en rutig rock.
Nedanföör oss kusken sträfvat
styra spannet från sin bock.

Är en dam ej högst beklaglig
i en sådan position?
Om hon se'n blir obehaglig,
har hon ej därtill räson?

Hur jag, harmsen, ville straffa
den där tjocka konduktörn,
som ju lofvat att mig skaffa
ibland damerna ett hörn,

Som försäkrat, högst affabelt,
där en plats jag skulle få!
Vore ju mer respektabelt
med en »Damenwagen» gå!

Men i stället han mig gifvit
denna plats och fryntligt lett.
Ond, förlägen upp jag klifvit,
knappt åt grannens hälsning sett.

Och högst värdig, tvär och sur mig
vänder jag åt höger bort.
Ej ett ord skall han få ur mig --
det är mitt beslut, helt kort.

Och jag svarar, kort och trumpet,
bara »nej» och »ja» och »nej».
Tills jag tycker det är lumpet,
ty *hans* fel det är ju ej.

Och att te mig mera höfligt,
vrider hufv'et jag en skymt.
Mera är ock ej behöfligt:
han har märkt att vreden rymt.

Och han börjar tala med mig,
och jag svarar verkligen.
Snart jag helt åt vänster vred mig --
Ja, det tar sig märkligen.

Fastän nyss jag var orygglig
att ett ord ej honom ge,
nekas kan ej han är hygglig;
gentleman, det kan man se.

Tänk, han talar helt förnuftigt.
Riktigt fin han ser ju ut.
Fast jag är placerad luftigt,
lugnar jag mig dock till slut.

Snart hans djupa ögon blänka,
och jag skrattar riktigt, jag.
Ja, jag börjar redan tänka:
det blir nog en trefflig dag. —

Om jag hade anat bara,
att det *var* ändå hans fel,
att häruppe jag fick fara —
att däri han hade del.

Att han re'n på båten sett mig
och vid konduktören talt,
mutat honom, så han gett mig
plats bredvid den själf han valt...

III.

Det är underligt: jag känner
honom se'n en timme blott,
och vi äro nästan vänner —
Hur har det så hastigt gått?

Re'n vi prata helt förtroligt
om allt möjligt i vår värld.
Tänk, jag rentaf har ju roligt
på min långa Brünig-färd.

Vid ett rasthåll nu vi sitta.
Och den tjocke konduktörn
på sin rond ses le och titta
helt gemytligt mot vårt hörn.

Väl det mig förundrar åter,
att han ej ser skamsen ut;
men jag känner: jag förlåter
honom, storsint, nog till slut.

IV.

Vid Lungarn är det middag;
där stillas hungerkvalen.
Man lägger af sig kappan
och troppar in i salen.

Jag kommer sist af alla.
Där står det långa bordet;
med folk från alla länder
det halft är fullsatt vordet.

Min granne sitter ytterst
uppå den ena sidan;
han tyckes vänta på mig,
jag ser hans blick i bidan.

Men nu min dumma blyghet
inom mig vaknar åter,
den gamla dumma blyghet,
som ej sig kufvas låter.

Och just för att jag ville
hos honom gärna sitta,
jag går till andra sidan.
Knappt upp jag vågar titta.

När sist jag blicken lyfter,
jag kan det genast läsa
uti hans drag, hur smärta
och harm hos honom jäsa.

Han knappast rör vid maten;
mörk sitter han och tiger.
När midda'n halft är gången,
upp från sin plats han stiger.

Och ut från salen går han . . .
Hur tungt det blef, mitt hjärta!
Hur kan en främlings vrede
mig vålla sådan smärta?

V.

I morgse re'n han nämnt mig det hotell
han valt i Interlaken,
och dit hans resgods sändts förliden kväll —
så klar ju tycks den saken.

»På Beau-Rivage
är redan mitt bagage.
Ett godt hotell man sagt mig det skall vara.
Och, med förlof,
ni far?» »Till Schweizerhof,
där vänner till mig bo, dit skall jag fara.»

Men nu — förunderligt! — nu tycks så klar
ej saken vara mera.

»Ge mig ett råd», han säger, »säg mig hvar
jag manne skall logera.»

»Men Beau-Rivage —
där är ju ert bagage?»
jag säger helt förvånad. Halft förlägen
då svarar han:

»Åh, mitt bagage — det kan
ju skickas efter; lång blir inte vägen!

Och ser ni, Beau-Rivage — jag alls ej vet,
om godt är det hotellet.
Men Schweizerhof — hvad tror ni väl om det?»
»Jag känner inte stället!
Vet ej ett dugg
om det!» Och re'n i mjugg
det börjar smått i mina smilband rycka.
Ty komedin
just ej med lyckad min
han spelar, efter allt hvad jag kan tycka.

Han Bædeker tar fram. Och bland dess blad
fram letas Interlaken.
Där stå hotellen nu, så lång en rad —
jag knappast sett på maken.
Han säger: »Se,
hvert ska jag mig bege?
Nu får ni vara snäll och åt mig välja.»
Min läpp jag bet,
att ej i munterhet
strax brista ut — begynte namnen tälja.

»Victoria — det är säkert utmärkt bra,
då först det står i boken.

Det tycker jag ni gifvet borde ta.»
Han nappar ej på kroken.
»Die Jungfrau — *det*
är riktigt bra, jag vet:
en vän till mig där förra året bodde.
Just som ett slott.
Där ska ni få det godt!»
Det låter som han ej den saken trodde.

»Och Belvédère — dess utsikt har jag just
som underskön hört prisas!
Dit bör ni fara!» Han tycks ej ha lust
att låta dit sig visas.
»Och Schweizerhof — —
ja, intet till dess lof
jag hört, fastän ju dit jag måste fara.
Men då det satts
först på den fjärde plats,
de förra tre väl böra bättre vara.»

Men . . . Schweizerhof uti Luzern, det är
ju godt, — så allmänt säges —,
och kanske hvart hotell det namnet bär
af samma bolag äges . . .

och ... därför far
jag dit ändå...». Det drar
kring munnen, fast jag biter den förskräckligt.
Nej — klok och fin
han är, men komedin —
i den han är dock inte stark tillräckligt!

VI.

I handen jag höll en knippa
af hvitkullor, glimmande ljusa;
jag plockat dem uppe i backen,
där höga granar susa.

En blomma föll mig ur handen.
Han böjde sig hastigt neder.
»Får jag den blomman behålla?
Får jag?» han ifrigt beder. —

Tredje dagen därefter
han visade, än han den hade.
Jag log: »Åh, det är ej densamma —»
ville ej tro hvad han sade.

Jag log visst mycket den dagen --
Hur allt då lyste och lekte --
Det var den sista gången
mig livvets solsken smekte -- --

Anm. Hvitkullor nämnas i somliga svenska bygder de blommor, som annars kallas prästkragar och baldersbrå.

VII.

Högst uppe i Brünigpasset
går skramlande diligensen fram,
stretar med pinglande bjällror
uppåt i sol och damm.

Hunna till passets höjder,
vi skåda ned mot en krans
af skyhöga stolta alper,
som glimma i solens glans.

Turistsamvetet vaknar --
»Hvad är det för toppar vi se»,
min reskamrat jag spörjer.
»Se efter! Hvad heta de?»

Ej ens en blick han ger dem,
sträcker blott långsamt sin hand
mot boken, som rymmer all visdom
inom sitt röda band.

»Vill ni så gärna det veta?
Så skall jag väl söka dem här — —»
Förundrad ser jag på honom —
han, som så ridderlig är,

Så redo till allt hvad jag önskar...
Men så — med ens jag förstår:
Nej, hvarför med sådant spilla
den soliga stund som är vår!

Det spirar i våra hjärtan,
där gror så drömmande rikt —
hvi skulle vi väl öda
ett ögonblick på slikt?

Vi se i hvarandras själar:
där öppna sig vidder blå —
För oss äro Alperna låga,
Schreckhorn och Eiger små!

VIII.

De vackra röda rosor,
som jag i morgse fick,
de ha begynt att vissna
för solens heta blick.

Jag tar dem, en efter annan,
och kastar de dufnade hän;
de falla i landsvägsdammet,
de falla bland gröna trän.

»Hur grym ni är! Ni kastar
de blommor bort, som lett
mot er och er sina dofter,
sin glans och fågring gett!

Hvad — är ni kanske bland dessa,
som spotska sin väg gå fram
och leka med hjärtan — och trampa
dem sedan i vägens damm?»

Var hälften ock skämt den vrede,
som klang uti hans röst,
jag kände likväl gråten
stiga inom mitt bröst.

Jag vände mig bort att dölja
den tår i ögat stod;
jag talte med skälvande stämma
och halft i harmset mod.

»Och kände blommorna något,
de skulle väl glädjas då,
att glädje de fått skänka,
ej vissnat i osedd vrå.»

»Hvad — glädja och se'n förkastas?»
Hans stämma ljud skarp. Jag teg...
»Ja — äfven om se'n man förkastas...»
ett svar ur mitt innersta steg.

Han svarade ej. Men han räckte
ut handen, de rosor tog,
som ännu kvar jag hade;
en knif ur fickan han drog.

Hvar tagg från stjälkarna skar han,
som kunnat mig vålla harm.
Så gaf han mig blommorna åter.
Och hans blick var vek och varm.

IX

På Brienzersjön vi fara.
Plats han mig med omsorg valt,
skaffat mig en präktig hvilstol,
och mitt resgods noggrant talt.

Men nu sitter jag allena.
Af och an han går på däck.
Och mig sorgsenhet betager:
Så -- nu är den glädjen weg!

Han är glad mig kvitt att vara!
Fast han intresserad tyckts,
han i längden, liksom andra,
af min tråkighet dock tryckts --

Ty jag vet ju: alla herrar
ledsam finna mig till slut —
Och med gråt i halsen sitter
jag och ser mot vattnet ut.

För en stund väl väcks en aning:
kanske själf han fruktan bär,
att jag nu fått nog af sällskap,
att han blifver till besvär.

Men den glimten åter drunknar
uti sorgsna tankars haf.
Mörk och kvällsgrå himlen hänger,
sjön tycks kulan likt en graf.

Dunkla, dystra stiga bergen —
Sommarn tyckes bytt i höst.
Och om sorger, hvilka stunda,
väcks en aning i mitt bröst.

X

Trenne dagar som svunno
likt susande hvita drömmar --
Snöiga toppar lyste,
solljuset flöt i strömmar.

Trenne dagar af lycka —
Blott som en dallrande aning,
blott som en sång ur fjärran
hörde jag kärlekens maning.

Blott som en sång, där ordens
mening ej trängt till ditt sinne,
fastän du grips af den tjusning
tonerna gömma inne.

Sommaren log af glädje,
jorden blommade fager,
allt var sällsamt och härligt
som i en nytänd dager

Allvar låg i hans öga,
stränghet ibland öfver pannan —
Men när mot mig han sig vände,
o, då vardt han en annan!

Tankens höghet sågs lysa
ur hans stålblick den klara —
Men hvad världar af ömhet
kunde däri dock vara!

Stundom igenom klangen
utaf hans djupa stämma
bröt det en våg af vekhet,
den han ej mäktade hämma —

Trenne dagar af solljus —
Tredje kvällen sig sänkte.
Fram ur hotfulla skyar
ljungande blixtar blänkte.

Högt ofvan mullrande molnen
hvit sågs die Jungfrau lysa;
hvit dess snöiga panna
tycktes i månskenet frysa.

Gåtfull, kall, som det öde,
som blindvis mänskorna leder,
som skådar från isiga rymder
på vårt famlande neder.

Fjättradt hänger mitt öga
vid gletscherhvit förstening.
Jag hör honom tala om kärlek,
fattar blott halft hans mening.

Blixtar, ljungande röda,
rymderna genomkorsa;
regnet i häftiga strömmar
höres mot rutan forsa.

Åter, som redan ofta,
vill han mitt hjärta leta —
Åter jag skyggt mig döljer —
intet får han att veta.

Nu om att resa han talar —
Ifrigt hans öga spørjer,
om ej vid tanken att skiljas
dock en smula jag sörjer.

Sist en skälfvande fråga
— blek skiner Jungfruns panna — :
»Ni skall mitt öde säga:
skall jag gå — eller stanna?»

Var där en ond förtrollning
öfver mig i den stunden?
Var utaf fjällens förstening
sällsamt min ande bunden?

Var där en bäfvande skygghet
inför den stora gåta?
Aldrig skall jag det fatta,
aldrig mig själf förlåta —

Liksom en dimma var det
som kring min själ sig sänkte.
Visste ej hvad jag kände —
visste ej hvad jag tänkte —

Aldrig jag detta kan fatta,
aldrig jag det förklarar —
På hans skälfvande fråga
tonlöst ett »Gå!» jag svarar...

Upp han sprang — — Uti dragen
dallrande smärta ryckte -- —
Tog så min hand, och häftigt,
våldsamt, stum han den tryckte —

Skyndar så bort —. Allena
kvar vid fönstret jag sitter,
stirrar mot Jungfruns panna,
spökhvit i månljusets glitter.

Därnedom ljugeldar kämpa.
Frostblek hon skådar neder,
kall som det stumma öde,
som blindvis mänskorna leder. — —

Stel, förlamad af smärtan,
dröjer jag än —. Så samlar
sist jag min kraft, mig reser
och emot dörren famlar.

Se, därute han väntar —
än ett farväl vill han bjuda.
Än ur hans ord en förhoppning
ångestfull höres ljuda —

Men af stumhetens ande
är jag alltjämt betagen,
är utaf fjällens jättar
än med förtrollning slagen —

Ordlös en stund han dröjde,
blicken mot jorden sänkte.
När sina ögon han lyfte,
tårar uti dem blänkte . . .

Darrande har jag hunnit
min mörka kammare åter —
Och på knä invid bädden
hjälpöst jag gråter och gråter . . .

XI.

Nu är det blott ett som jag hoppas på,
nu är det blott ett som jag beder om:
att snart jag får lämna denna jord,
där sorgen så alltför hastigt kom.

Till Gud jag ber blott om ett: att få dö.
Och mänskorna beder jag blott om ett:
att så margueriter öfver min graf,
små margueriter, hvitt och tätt.

2. 7. 1885.

XII.

Förunderligt att du, som sagt att alltid
en tår på djupet af mitt öga låg,
att du i afskedsstundens bittra smärta
ej någon tår uti mitt öga såg.

Förunderligt att du, hvars lugna öga
var vant att stormar se med oskynd blick,
att du, den starke mannen, skulle gråta,
när du för alltid bort ifrån mig gick.

När lifvets högsta sällhet vek ifrån mig,
jag stod där stum och blek och tårlös då;
men lifvets högsta ångest kom ditt öga
att fullt af tunga, heta tårar stå.

3. 7. 1885.

XIII.

Utaf all sorg som hjärtat tär,
det tyngst dock är, det bittrast är
att veta, att man själf förskyllt
den tunga börda som man bär,

Att själf man stött sin lycka bort,
den lycka hvilken log så kort,
att själf man skulden är därtill
att nu ens lif är armt och torrt,

Att grubbla under långa dar,
i långa nätter, långa dar,
hvarför man sagt en olycksstund
det ord som allting krossat har,

Att undra hur man var så blind,
och hvarför man ej mer är blind,
men att man såg hvar lyckan fanns,
just som den vändt sig lyckans vind — —

XIV.

Jag tror att stolt jag varit;
väl sällan jag sågs i gråt.
Ack Gud, — hvart har stoltheten farit?
Jag gråter vid en table d'hôte!

Där sitta de städade mänskor
och äta soppa med sked.
Och jag kan ej tårarna hindra
från att droppa på kinden ned.

Jag märker själfve kellner'n
helt medlidsamt mig se:
»Ach Gott! das junge Fräulein,
sie hat schon Herzensweh!»

XV.

Midsommarafton var det
då först vi mötte hvarann;
på klara, vackra himmelen
klara solen brann.

Ängarna lyste omkring mig
i blommande rikedom —
då öppnade sig mitt hjärta,
då stod det ock i blom.

Men hastigt, liksom sommaren,
kom också min höst.
Tre dagar var jag lycklig;
nu gråter jag utan tröst.

XVI.

Se »der Harder» — hotfull han sig reser,
mörk och skroflig, vild och brant.
Tvenne barn — det sägs — en gång där gingo,
sorglöst lekande vid bergets kant.

Röda smultronbär de glada sökte,
vandrade framåt i solig fröjd —
se, då rasa stenar under foten,
och de störta utför brådbrant höjd.

Mörka, vilda äro fjällens andar,
vredgade de blicka på oss ned,
visst de hata mänskobarnen:
krossa mänskors lycka, mänskors fred.

XVII.

Trenne dagar sig släpat fram, sedan den morgon han for.
Trött af gråten jag somnat in; en sällsam dröm jag
hade:
jag gick i Rugens dunkla skog, där grönskans lätta flor
på resliga almars mörka grenar sig solskensskimrande
lade.

Då, vid en krökning af stigen, helt plötsligt för mig
stod
han, som så bittert jag sörjt; med ett leende mot
mig han trädde,
förde mig till en bänk. Af glädje sjöng mitt blod,
jag såg upp i hans blick och sökte ej att dölja hur
jag mig glädde.

Och jag frågade: »Hvar har ni varit i dessa mörka dar?»
Och han svarade: »Här — ty aldrig från Interlaken
jag farit.»
Och jag såg förundrad på honom, i min blick min
fråga var:
Hvarför har ni då dolt er? Hvarför hos mig ej varit?

Och han log och svarade: »Barn, förstår du det ej då,
att om jag ej hade gått, du aldrig lärt känna ditt
hjärta!
Detta: att kär du mig hade, du aldrig lärt dig förstå!»
Och jag visste att sant han talat: att jag väckts till
lif af min smärta.

Och han böjde sig emot mig; mitt hufvud han sakta tog
emellan sina händer. Jag blir häftigt röd och vaknar...
Men det tycktes mig att solljus på nytt emot mig log:
där steg ett hopp att dock än en gång få återse den
jag saknar. —

XVIII.

Liksom en vilsen fågel,
som länge pröfvat svält
och fåfängt sökt sig föda
uppå de frusna fält

och dristar sig fram till gården
i bitter hungersnöd, —
men flyktar skrämmd för handen,
som bjuder honom bröd —

Så ock mitt stackars hjärta,
som länge hungrat har,
som trånat efter ömhet
i långa, ensliga dar,

När kärleken det mötte
och bjöd sin rika lott, —
då skyggade det tillbaka
från hvad det eftertrått.

Du hungrande lilla fågel,
borta i vintrig skog,
visst har du sedan ångrat,
att ej du var dristig nog!

Du stackars skygga hjärta,
som skrämnd från din sällhet vek,
visst har till blods du gråtit
för att dig modet svek.

XIX.

Männe för alla kvinnor
kärlek är fruktan jämväl?
Männe man alltid skyggar
för den man gifvit sin själ?

Jag minns: i Granadas lunder
där hörde jag sjungas en sång —
den sjunges af stolta kvinnor,
som gå med en drottning's gång —:

»Strax, när min blick dig varsnar,
sänks den mot fall'n af min kjol,
ty mer för ditt öga den skyggar
än för glansen af sommarens sol.»

XX.

Likt den, som hållt uti sitt öfverdåd
på marken ut den gyllne drufvans saft
och trott omätligt ännu sitt förråd
men se'n, när törsten brände, intet haft,

så jag. Ty en gång i min hand jag höll
min glädje, lycka, kärlek — lifvets allt.
Jag log och öppnade min hand — Då föll
det allt därur — — Och se'n mitt hjärta svalt.

XXI.

Jag tänkte alltid: mig får ingen kär,
mig säkert aldrig någon älska kan.
Jag var så skygg, så tyst och allvarsam,
jag visste nog, att man mig tråkig fann.

Jag tänkte alltid: mig får ingen kär —
Så kom den stund, den underbara stund,
då likt en ljungeld, susande ur skyn,
en ljungeld ifrån himlens klara rund,

inför mig Eros stod — Hvad under om
jag skälvande mig gömde för hans blick?
Hvad under om jag guden ej förstod,
förrän han vredgad bort ifrån mig gick?

XXII.

Sjuk och plågad, se jag hälsar
plågan som en vän likväl:
när din kropp marteras, domna
striderna uti din själ.

Ondt ju skall med ondt fördrifvas —
Lif, är *det* din kurmetod?
Skall den stora smärtan kväfvast
i de mindre kvalens flod?

XXIII.

O den tiden, förr'n jag ännu
honom mött, som tog min frid,
hur den nu mig synes lycklig,
ljustillt stilla, solskensblid.

Ack, hvad soligt glada dagar
uti Gersaus gröna vrå!
Ljusa syner från den tiden
ofta för min hågkomst stå —

Jag en skiss i kvällen ritar
af de stolta alpers krets;
mycket omsorgsfullt jag plitar
för att få Pilati spets.

Barnen ha fått se mig — rusa
fram och ställa sig i ring
för att titta på. De ljusa
hufve'n flockas rundt omkring.

»Rita af oss allihopa!»
säger lille Erik då.
»Rita af oss!» alla ropa.
Och jag börjar genast på.

Alla stå högtidligt stilla,
vändande profilen till.
Att det ej må bli *för* illa,
med profil jag fresta vill.

Tänk, att lika bli de alla!
Stolt och häpen ser jag på.
Tänk, hur det sig dock kan falla!
Barnen jubla, de också.

Och en måttlös ärelystnad
vaknar plötsligt i mitt bröst:
hvad — om här i kvällens tystnad
jag har hört naturens röst?

Kanske rent af kallad är jag
att en ryktbar konstnär bli!
Kanske i mitt inre bär jag
gnistan till ett stort geni!

Därmed är jag på det klara
strax, att *om* det blifver så,
då skall barn jag måla bara —
vackra, ljusa hufve'n små . . .

* * *

Där plataner gröna hvälfva
solskenstak vid sjöstrand,
och små gyllne fläckar skälfva
mellan skuggorna på sand,

där vi pläga mest att vara,
jag och mina vänner små;
där vi sy och le och prata,
leka muntert där också.

Tvenne pysar ystert klättra
upp på tant, som är så lång
Och jag yfs att kunna lyfta
tvenne piltar på en gång.

Allt är lek och skratt och glädje,
allt är sol och sommarfröjd.
Blott en skugga tungsint faller —
från vår granne, blek och böjd,

Från den stackars sjuke herrn, som
alltid där i rullstoln låg,
och som log så melankoliskt,
när vår munterhet han såg.

Ung han syntes ännu vara,
han såg snäll ut, tyckte vi;
men det sades: Aldrig kan han
från sin rullstol mer bli fri.

Nu förstår jag dessa blickar
från den stackars sjuke herrn,
när han satt och såg vår glädje
där i soln vid blomparterrn

Utom! — sade dessa blickar —
utom lifvets glada lek!
Dömd jag är i skuggan dröja,
utom solens varma smek.

Utom, utom — —! Ack, jag vet det,
ack, jag vet nu, hur det känns:
utom hvarje lifvets glädje,
evigt utom lyckans gräns! —

— — — — —
När vi se hans trötta blickar,
det oss ger liksom ett sting,
och vi undra, om vi kunna
glädja honom med nå'nting.

Kunna vi till honom tala?
undra vi ibland i smyg.
Kanske honom ge en blomma?
Men enhvar är alltför blyg.

Och alltjämt liksom i längtan
bort till oss hans ögon se.
Anar ej vi gärna ville
honom af vår glädje ge.

Men nu vet jag: den, som lider,
alltid, alltid ensam är!
Midt i lifvets glada solsken
han sin börda ensam bär.

* * *

Sista kvällen nu jag sitter
uti mina vänners lag;
alla barnen ifrigt bedja
mig att dröja än en dag.

Och jag sörjer själf att fara,
och ett löfte jag dem ger:
»Blir det regn och rusk i morgon,
än en dag jag blir hos er.»

Vid godnatt den äldsta hviskar
tyst till mig: »Till Gud jag har
bedt, att det blir regn i morgon,
så att ej du från oss far!»

Klar dock bräcker morgondagen:
sol på röda rosors blom.
Gud ej tillät mig att dröja:
gå jag måste mot min dom!

XXIV.

Och »om» och »om» — det susar i hufvudet jänt:
och om ej för denna vägen jag gjort mitt val,
och om ej till denna dag jag färden bestämt,
jag nu ej lidit de centnertunga kval.

Och »om» och »om» — Ack, skulle jag önska likväl,
att aldrig honom jag mött uppå min stig,
att aldrig kärlekens ljungeld träffat min själ,
att aldrig dess elldop tvagit och luttrat mig?

XXV.

Där stiger ett minne för mig opp —
det var i Córdoba's stad en dag:
framför hotellet i omnibus
sitta vi, far och mor och jag.

Då stiger plötsligt till vagnen fram
en caballero ur sorlande mängd.
Hans öga var mörkt, halft grånadt hans hår,
han bar öfver skuldran en mantel slängd.

Han tog under kappan fram en guitarr.
Ett sakta ackord därpå han slog.
Han sjöng — och diktade, medan han sjöng —;
sin flammande blick från mig han ej tog.

Jag vardt helt röd, jag vardt helt rädd,
jag gömde mig halft bakom fönstrets gardin;
dock kom jag ej undan den lågande blick,
ej undan den trånande melodin.

Jag knappast hörde, jag knappast förstod.
Två rader blott minns jag utaf hans sång:
»Du hvita dufva från främmande land,
hur ömt, hur starkt skall du älska en gång!» —

Ve mig, att så rätt han läst i min själ!
Ve mig, att så sant det blef hans tal!
Ty vore min kärlek ej så stark,
jag lede ej nu de dödliga kval!

XXVI.

Nu nalkas de höstliga töcken,
och regnet på rutan glimmar,
och sorgen har långa dagar,
men glädjen fick korta timmar.

De stå för mitt minne beständigt,
de soliga morgonstunder,
då sommaren log af glädje
och lifvet var som ett under,

då han — bland daggiga ängar,
där blomster i solljus blänkte —
mig bad om den solhvita blomma
jag dröjande honom skänkte.

Men nu är sommaren svunnen,
och regnet på rutan glimmar —.
Och sorgen har långa dagar,
men glädjen fick korta timmar.

Dock — hvar gång jag ser margueriter,
fram bryter sol i mitt sinne,
fram bryter det strålande hoppet,
som föds af ett strålande minne.

Ty all den soliga sällhet
de sommarmorgnarna hyste,
det är som om än ur dessa
små blommors ögon den lyste.

Och innerst bland tårar och töcken
en tro i mitt hjärta dock glimmar,
att Gud efter sorgens dagar
än skänker mig glädjens timmar.

Sept. 1886.

XXVII.

Hör du ej i natten,
hör du ej ur fjärran,
hur mitt hjärta ropar ditt namn?
Kan du ej förnimma
den brännande trånad,
som söker sig hän till din famn?

Kunna väl vatten
och brusande strömmar
skilja två själar åt?
Droppar det icke
tungt på ditt hjärta
af min skälfvande längtans gråt?

Kommer du ej åter?
Hör du mig icke?
Hvar löper i fjärran din stig?
Skall ej min trängtan
dig tvinga, dig draga
att komma till mig — till mig?

1887.

XXVIII.

Tonerna stiga,
böljande klara de välla — —
Högt i mitt hjärta
stormande drömmarna svälla.

Syner jag skådar —
o hvilka minnen som vakna!
Ser jag dig åter,
dig, som min själ måste sakna!

Ser jag dem åter,
älskade, tankfulla dragen —
O, hur jag blickar
in i hans ögon betagen.

Hör jag ej åter
hänryckt hans stämma —
tonfall så djupa . . .
Tårarna kan jag ej hämma.

Saknade älskling,
ser jag dig åter!
Bäfvande, lycklig,
se, utaf sällhet jag gräter.

Årslång förtviflan
gömde mitt hjärta.
Tonernas välljud
bytte i ljufhet min smärta.

Upp spira rosor,
glödande unga,
upp flyga lärkor
för att min kärlek besjunga.

Väck mig ej åter,
lif, till din äflan!
Trött är mitt hjärta,
trött af all kamp och all täflan.

Låt mig då sofva,
låt mig då drömma!
Låt mig då dö,
när jag dock ej min kärlek kan glömma!

4. 3. 1887.

XXIX.

Fjärran, fjärran är du från mig,
i en annan del af världen,
och hvarhelst omkring du irrar,
till min vrå ej hittar färden.

Själff jag är vid torfvan bunden,
fjättrad vid föräldrahärden,
och jag får visst aldrig följa
mina drömmar ut på färden.

Ofta jag i mina drömmar
vandrat ut i världen vida,
letat dig på alla stigar,
sökt dig sent och sökt dig tida.

Väl förklädd omkring jag vandrat,
— anletet af ålder härjadt,
fåror på den släta pannan,
hvitt det mörka håret färgadt,

vissnade de skära kinder,
rynkor kring de ögon klara.
Väl förklädd omkring jag vandrat,
vandrat att dig söka bara.

Och när efter långa mödor
jag till sist dig lyckats finna,
stannade — alltjämt förklädd — jag
hos dig som din tjänarinna.

Huru lycklig då jag vore!
Lycklig af att dig få tjäna,
att dig skåda alla dagar,
lefvande för dig allena.

Hvem jag var du finge aldrig,
aldrig veta — men du sade
kanske nå'n gång som belöning,
att jag väl dig tjänat hade. —

Ack, men ut jag får ej vandra,
får ej lämna fadershärden,
jag är vuxen fast vid torfvan,
fjättrad vid min vrå af världen.

Ack, jag får dig icke tjäna;
jag får bedja för dig bara,
bedja troget hvarje afton:
måtte Herren dig bevara!

13. 2. 1888.

XXX.

O Gud, om jag skall vänta tio år,
och om du sedan ger mig blott ett år
utaf den sällhet hvartill hjärtat trår,
jag skall dig prisa, Gud, för detta år,
skall prisa dig för hvarje stund jag får
och icke klaga, när min fröjd förgår —

Ty detta korta år, det skall ändå
mer utaf lycka rymma för oss två
än annars tusen jordbarn mäkta nå —

Och om i långa lustrer se'n jag har
att bida uppå jorden ensam kvar,
jag skall ej klaga! Från min lyckas dar
ett evigt solsken på min stig jag har!

1888.

XXXI.

Man dör nog icke förr, fast lifvet tyckes
en släckt och slut, fast hoppet krossadt är.
Ännu i tretti, fyrti år kanhända
jag kvalens tunga kedja släpar här.

Och medan smärtan uti själen bränner,
man måste prata dock om ditt och datt,
man måste lyssna, vara intresserad
och skratta till ett litet artigt skratt.

XXXII.

»Vi hängde våra harpor
bland pilträdens blad —
hur skulle vi väl sjunga,
fångna i främlingars stad!

Vi hängde våra harpor
vid älfvar i Babels land.
Hur skulle vi väl spela,
tryckta af träldomens band!

En ton vi ha att spela:

vårt hjärtas klagolåt.

En sång vi kunna sjunga:

vår innestängda gråt.»

Jag sitter fången, kufvad

i smärtornas dal.

Hur skulle om annat jag kväda

än om tyngande kval?

Jag hängde upp min lyra

i sorgbunden fur.

Hvar vind, som rör dess strängar,

pressar en suck därur.

XXXIII.

Jag vet det väl — jag skall ej nå

den lycka, som jag hoppats på.

Så får jag väl mig nöja då

med det som vardt mig gifvet.

Jag tror jag bättre skratta lärt,
se'n sorgen har mitt hjärta tärt —
Nu vet jag det, hvad det är värdt
att kunna le åt lifvet!

Och om i djupet af min själ
det något finnes, som likväl
beständigt gråter —, är ej skäl
att jag det märka låter!
Rak vill jag gå min bana här.
Min börda jag, som andra, bär.
Det händer nog, det ingen är
som ej i djupet gråter . . .

1890.

XXXIV.

Jag hör för mina öron jämt
en liten sorgfull melodi;
jag hört en forman sjunga den
en afton, när han drog förbi,

en forman i Granadas berg;
han sakta sjöng en sorgsen sång —
den klingar i mitt bröst ännu,
den klingar för mig dagen lång:

»Jag kan om dagen tyckas glad,
men blir det kväll och tyst och lugnt,
då sjunker hjärtat i mitt bröst,
då blir det som en kvarnsten tungt —»

XXXV.

Han varit här . . . Han kommit att mig söka!
Och vi ha ej hvarandra mött!
Hur nära att vi två nått fram till lyckan!
Men åter ödet oss tillbaka stött.

Han varit här . . . Han ville se det landet,
som är mitt fosterland.
Han hoppats se mig — och mig kanske finna
löst ur den vårens kyla förr mig band.

Han varit här: Har gått och tänkt mig möta
och rest, besviken, se'n. —
Jag hade börjat bära lugnt mitt öde —
nu bryta röda såren upp igen!

Juli 1892.

XXXVI.

O tro dock ej jag byta vill
med någon af dem alla!
Jag byter icke bort min sorg
mot hvad de lycka kalla!

Det är dock evig rikedom
så älska och så lida!
Och hvardagslyckans bleka blom
tycks fattig vid dess sida.

XXXVII.

Som i ett kloster svinna mina dar;
jag märker lifvet utanför sig röra,
men jag med lifvet intet har att göra —
min räkning jag med det re'n slutat har.

Den dröm min lefnads sorg och sällhet var,
den susar ständigt, ständigt för mitt öra;
mitt hjärta alltid skall den rösten höra,
som mig en gång från lifvet budskap bar.

Tyst, utan hopp om lycka, skall jag vandra.
Men kan min lefnad bli till gagn för andra,
min stig har, om ej solsken, likväl dag.

För några har väl bördan tillmätts tyngre.
Och mången har väl tagit doket yngre.
Jag knotar icke öfver lifvets lag.

Okt. 93.

XXXVIII.

Se, uti Herrens hus
änglarna tvänne
framme i korets ljus:
oskuld å äne,
blicken af andakt skön,
vingen så hvit som snön —;
de böja å altarbord
knäna till bön.

En af dem skådande
hänryckt mot höjden,
liksom oss bådande
strålände fröjden
af att i evighet
se i Guds salighet
Ljuset, som ej af slut,
af växling ej vet.

En af dem sänkande
blicken mot jorden,
liksom betänkande
heliga orden:
Salig är den som här
ödmjuk, barmhärtig är,

uti Guds rikes ro
palmen han bär. —

En gång, I änglar två,
möter jag eder,
där bortom skyar blå
stjärnan mig leder;
där i Guds vida sal,
lyssna jag får till ert tal —
fjärran från jordens strid,
dess oro och kval.

St:ta Clara kyrka. 2. 11. 93.

XXXIX.

Hvad glans, hvad ljus, hvad nytändt lif och hopp
som blänker fram i natten,
liksom en fyrbåks ljus som lyser opp
de dunkla, vilsna vatten.

Dig vare lof, o Gud! Du gaf mig hopp,
att ändas skall en gång den långa natten!

En Herrens ängel steg till jorden ner
att glädje mig förkunna:

»Gud är barmhärtig! Frid din själ han ger:
Han vill dig tröst förkunna.

Den vän du mist en gång du återser!
Stor glädje vill jag dig förkunna.

Ja, uti sällhet re'n på denna jord
I skolen samman vara!»
Pris vare Gud, att Han lät blifva spord
sin nåd den underbara —
Pris vare Gud! Hvad underfulla ord,
dem hjärtat evigt skall bevara!

Och skall den också dröja, glädjens dag,
skall än jag mycket lida,
så vill jag vänta, Herre, Ditt behag,
vill ännu tåligt bida.
Pris vare Dig! För sådan glädjes dag
det är väl värdt att mycket lida!

Nov. 93.

XI.

O Gud, ej smärtans öfvermått
så djupt i knä mig nånsin sänkt
som denna fullhet af din nåd,
då ljus och lif åt mig du skänkt.

O Gud, dig vare lof och pris!
O Gud, dig vare tack för allt!
Se, själfva sorgen tjänar dig,
och allt blir ljus, när du befallt!

1894.

XLI.

Jag låter min farkost glida
stilla på vaggande vågor,
jag färdas mot lyckans fagra strand.
Stilla mitt hjärta vill bida
förutan tvifvel och frågor.
Jag vet att jag ledes tryggt af Herrens hand.

Jag ser i lyckliga drömmar
de ilande böljorna fara;
jag seglar hän emot lyckans land.
Jag fruktar ej vindar och strömmar —
hvad skulle till ofärd mig vara?
Jag vet att jag föres väl af Herrens hand.

Febr. 94.

XLII.

Jag borde väl klaga och sörja i djupaste hjärtenöd
den dag som helgats, o Jesu, åt minnet af din död,
jag skulle nu väl gråta helt mången brännande tår —
Men, Herre, — din sol är så fager, där å vårblå him-
mel hon står.

Det är ju du själf, o Herre, som har det ordnat så,
att himlen glittrar i dag så strålande muntert blå,
att solen ger stora famnen åt jorden med allt sitt
gull,
att vårliga vindar hvina öfver den grönskande mull.

Ack, Herre, det är ju omöjligt att kunna sörja i dag!
Mitt hjärta sväller af glädje, det slår så jublande slag.
Hvar bön ur mitt inre stiger blir ett tack, att din värld
är så skön,
att din sol så ljufvigt skiner, att din jord är så fagert
grön.

Säg, har ej själf, o Herre, du ändå menat det så,
att öfver din död må vi sörja i dagar kulna och grå,
men när vårvindar susa i luften, i strålande solskensdar,
då må vi glädjas och fröjdjas, att du döden besekrat har!

23. 3. 94.

XLIII.

Hvad skimmer från höjden!
Hvad glans öfver jord!
»Uppstånden, uppstånden» —
hör morgonens ord!

Jag hade ju jordat
min lycka en gång —
»Uppstånden, uppstånden!»
hör morgonens sång.

Jag hade begrafvit
mitt käraste hopp.
Men våren har kommit, —
nu spirar det opp!

Det växer så härligt,
det blommar i fröjd.
»Uppstånden är glädjen!» —
det klingar från höjd.

Af solglans, af sällhet
förbländas min syn.
»Uppstånden, uppstånden!»
det klingar ur skyn.

25. 3. 94.

XLIV.

Det finns en ö i fjärran haf
på sång och blomdoft rik,
där alla stormar slumra af
uti en spegelvik.

Dit når ej böljors vilda dån,
ej brottsjöns yra svall;
de hejdas redan långt ifrån
på refven af korall.

Dess skogars dunkelsköna prakt
ej mänskohänder rört;
dess drömligt tystnadsbundna trakt
ej mänskostämmor stört.

Dit bort, dit bort vår färd skall gå,
till underbara ön;
där lyser himlen evigt blå
och jorden evigt grön.

Det bidar; oss se'n tusen år
det landet slumrar gömdt.
Min älskade — vår kärleks vår,
det är därom det drömt!

23 4. 94.

XLV.

»Och på den tiden skall det åter ske,
att rik min nådeskraft till jorden strömmar;
och dina ynglingar de skola syner se,
och dina jungfrur skola drömma drömmar.»

Pris vare Gad! Än till sitt folk han ser,
än bitter gråt han kan i glädje vända.
Han sig förbarmar öfver den som ber,
han hjälper de bedröfvade, elända.

Än kring hans tron de helga änglar stå
och på hans bud och hans befallning bida.
Likt ljungeldslågor de kring rymden gå,
på stormens vingar de till jorden rida.

Du sänder dem att båda fröjd, o Gud;
där droppar frid från deras vingar ljusa.
De sväfvä mildt hit ned med tröstens bud,
likt aftonvindar hvilka stilla susa.

Än komma de liksom i flydda dar
att sorgsna själar Herrens nåd förkunna.
Pris vare Gud, som vägen underbar
till hjälp och tröst än vill sitt folk förkunna.

Pris vare Gud! »Ty då skall än det ske,
att profetians kraft till jorden strömmar.
Och dina ynglingar de skola syner se,
och dina jungfrur skola drömma drömmar!»

20. 5. 94.

XLVI.

Den gång Sir Lancelot, af kung Arthur sänd,
red in i Caerleon med giljarbud,
att hemta till den unge kungens borg
prinsessan Guinevere, hans fagra brud,

då villad vardt den sköna Guinevere:
hon trodde riddarn vara kungen själf.
Och kärleken bröt fram i hennes bröst,
ur dolda djup en strid och mäktig älf — —

När så den bittra ångerns timma kom,
när böjd i stoftet hon för Arthur låg,
då blänkte fram en blix i hennes själ,
då likt en ljungeld hon Guds sanning såg:

Att hon sin kärlek borde hafva spart
för konungen, som dock var bäst och störst.
Hur rikt, hur stort det blifvit hennes lif,
om blott hon icke älskat Lancelot först! —

Hur mången är, som, när i livvets vår
af längtan själen fylls, af ömhetstörst,
sitt hjärta, villad, åt den riddarn ger
som ej den rätte är — men kommer först.

O Gud, hur skall väl nog jag tacka dig,
att aldrig Lancelot korsat har min stig,
men när kung Arthur kom, mitt hjärta strax
— liksom för solen blomman — öppnat sig.

12. 6. 94.

XLVII.

Sakta sig solen sänkte
i blida sommarkvällen.
Jag steg i land i den tysta,
den ensliga, lilla staden;
och medan vid bryggan dröjde
den pustande, gråa ångarn,
gick jag igenom gator,
som drömde i aftonens stillhet.

Långsamt ställde jag stegen
hän mot den åldriga kyrkan,
hvars hvita murar blänkte
emellan gröna lindar.
Upp för trapporna steg jag
å grå och nötta hållar,
och genom öppna dörren
in i templet jag trädde.

Ödslig var helgedomen,
ingen syntes därinne.
In genom höga fönster
flöto de gyllene strålar,

lyste på kalkade väggar
med drifna messingslampetter,
lyste på svartnade taflor
och murkna vapensköldar.

Och här i aftonens stillhet,
i enslighet och tystnad,
i åldriga helgedomen
kände jag Herrens närhet;
bäfvande jag den kände
mer starkt än nånsin tillförne,
mer än i mäktiga dömer
bland sjungande, bedjande skaror.

Jag trädde fram å gången,
fram till altarringen,
böjde i bäfvande andakt
mitt hufvud i mina händer,
böjde mig inför Herren,
som fyller alla världar,
fyller dem med sin allmakt
och med sin kärleks solljus.

Då rann den för mig den sägnen:
»När in i en kyrka du träder,
dit första gången du kommer,

hvad helst du ber, skall ske dig.»
Och under de tigande hvalfven,
inför det ensliga altar
talade jag till Herren,
talade i mitt hjärta:

»Herre, o gif mig detta,
unna åt mig den nåden
att med mina svaga krafter
ditt ljusa rike främja!
Gif, att en glimt af den kärlek,
som lyser och värmer världen,
genom mitt ord må bäras
till trötta, frusna sinnen!»

Jag reste mig upp. Och åter
jag gick under åldriga hvalfven,
trädde ut genom porten,
ut i aftonens fägring.
Nedför de nötta trappor
med rostiga järnsmidda räcken
vid doften från blommande lindar
jag steg till foten af kullen.

Bröt där så fram i mitt sinne
med hast en undrande glädje;
jag undrade och jag gladdes
öfver att dock mitt hjärta,
så fylldt af själfviska drömmar,
så ofta glömmande andra,
en gång dock helt förgätit
att bedja om egen lycka.

En glimt af fröjd, att mitt hjärta,
mitt hårda, själfviska hjärta,
så fullt af drömmande oro,
en gång sig själft dock glömde —
fast fylldt nu mer än nånsin
af ljusa, lågande drömmar,
drömmande mer än nånsin
om kärlek och sällhet.

31. 7. 94.

XLVIII.

För hvarje gång som himmelen
af sjunkande sol förgylls,
ännu, som fordom, mitt hjärta
af drömmande trånad fylls.

Men förr — då var min längtan
liksom en stormig rymd,
sliten af jagande vindar,
af mörka molnhärrar skymd.

Nu är min längtan så stilla,
så viss och så glädjefull,
som en afton genombäfvad
af purpur och skimmer och gull.

Aug. 1894.

XLIX.

Utifrån glittrande fjärden
stormar en vind så glad,
han kommer från vida världen,

han lögat i salta bad ;
af brusande mod han svallar,
han ruskar i granar och tallar,
han jagar de hvita skyar
i hvinande lopp åstad.

Högt uppå berget jag sitter,
ser emot hafvet det blå.
Hvad dallrande soligt glitter,
där svallande böljorna gå;
de leka, de glittra, de glimma,
med hvita kammar de simma,
de dansa kring skär och holmar
och högt öfver kobbarna slå.

Finge med er jag draga,
I svallande böljor hän!
Kunden I, skyar, mig taga
långt bort öfver toppar och trän!
O, finge med dig jag följa,
du farande vind, öfver bölja, —
nog vet jag hvart då jag fore,
till kust så hit och vän!

13. 9. 94.

L.

Jag undrar på dem som säga
att våren är vemodets tid,
jag undrar på dem som pläga
bli sorgsna i vårluft blid.
Jag kan nu på annat ej tänka
än på hur lifvet är skönt,
jag glädes, när solen ses blänka,
jag glädes, att allting blir grönt.

Ty så snart det är vackert väder,
allt rusk jag rakt inte minns!
Och hvar gång åt sol jag mig gläder,
jag tror ej ett moln det finns.
Och sorgen — jag knappast förstår 'en.
när själf jag är riktigt glad.
Hvad menar dess klagan, när våren
står fager bland blommor och blad?

Och dock — fast jag skrattar åt 'en.
jag vet nog han kommer ändå,
jag vet nog han kommer, gråten,
och sorgen mig åter skall nå . .

Då kanske, förblindad af tåren,
all världen mörk jag ser,
då kanske jag undrar på våren
och undrar, att solen ler —

Men än är dock våren fager,
och än är dock världen ljus!
I strålände vårluftsdager
jag lyss som till vingars sus —
Nu är det så vackert väder,
att rusket jag rakt inte minns:
åt glimmande sol jag mig gläder
och tror ej ett moln det finns!

April 95.

LI.

Ja, det är visst: vi tvenne
förut en gång ha mötts.
Långt innan än vi båda

till detta jordlif födts,
i kärlek och i smärta
ha våra själar sammanlödts.

Och än i lif som komma
vi båda mötas må.
Kanske i långa tider
vi måste där också
först lida, kämpa, bida,
förr'n glädjen dagas för oss två.

Dock intet kan beständigt
oss skilja — det jag vet.
Den växer endast, flamman,
i storm och motighet.
Vi två, vi höra samman
för tid och evighet.

1895.

LII.

För mången väl en löjlighet det är,
för mången det en galenskap tör vara
att hålla den för hela lifvet kär,
som man har sett i trenne dagar bara.

En löjlighet det är för dem som ge
i tusende små bitar bort sitt hjärta,
som eldas af hvar skönhet som de se
och plågas hvarje vår af nytänd smärta.

En galenskap det för de visa är,
som dissekera själens innandömen
och tvifla kallt på allt de finna där
och syna egna känslor väl i sömnen.

Hur skulle de väl kunna det förstå
hursom en själ, af himlens ljungeld hunnen,
se'n finner alla markens irrbloss små,
vet för en evighet sin sällhet funnen. —

22. 11. 95.

LIII.

En vän, för hvilken jag förtalt min saga,
förtalt den sorg, som då helt nyss mig drabbat,
— ännu däraf mitt hela väsen skälfde —
mig sade så: »Men hur kan den du älska
om hvilken du dock intet vet? Tre dar
du honom sett — vet intet om hans lif,
alls intet om hans släkt, familj och ställning
och om hur han bland människor ansedd är!
Säg, vill du, skall jag låta efterhöra
om detta litet? Ty jag känner ju
personer i det land han stammar från,
som nog besked om detta kunna skaffa.»

Förundrad jag på henne såg: »Hvad? Tror du,
att någonting, som någon mänska sade,
det minsta grand ens kunde ändra i
den bild af honom jag i hjärtat bär!
Tror du att det en mänska finns på jorden
som honom känner lika väl som jag?»

Nej — om där stode kring mig tusen vittnen
och vittnade om honom allting ondt
och hade tusen klyftiga bevis
och klara skäl för hvad till last de lade,
jag skulle le emot dem med förakt
och säga: Se, jag känner honom bättre!
Jag ensam är det, som hans hjärta känner,
och ingen annan finns, som honom känner.
Jag en sekund in i hans hjärta sett,
och mer han mig i den sekunden visat
än han i lustrer har för världen tett!

29. 11. 95.

LIV.

Efter långa år mitt hjärta
skall en gång dock hinna hamn,
få sitt fäste,
nå sitt näste,
nå sitt hem uti din famn.

Ensamt alltse'n barnaåren,
väl mitt hjärta sorgen känt.
Hur det längtat,
hur det trängtat,
utaf heta tårar brändt!

Men en gång dock hem jag hinner
efter lång och vilsen stig.
Du mig tager,
du mig drager,
öm och stark, till ro hos dig.

2. 12. 95.

LV.

De prata och orera
om alla världens ting,
jag hör dem resonera —
visst om Saturni ring!

Men medan orden svalla,
min själ långt borta är:
jag hör ej på er alla —
jag hör min hjärtanskär!

Jag måste, att dem villa,
ju höfligt mot dem le
och låtsas lyssna stilla;
högst sansad de mig se.
Men tyst, men tyst — i drömmar
långt borta nu jag är;
till hjärtat glädjen strömmar:
jag ser min hjärtanskär.

De orda om hur farligt
vår värld dock löper vill;
de tro, att helt allvarligt
jag lyssnar nu därtill.
Och så — det är otroligt
hur falskt dock är ens sinn! —
så ler jag och har roligt
med hjärtevännen min!

4. 12. 95.

LVI. —

Hur mången gång har jag ej bedt till Gud,
hur mången gång har jag ej talat så:
Om du mig gifver hvad jag ber dig om,
du vet det, Gud, du vinner själf därpå!

Du vet det, Gud, att om du gifver snart
den lycka, som det enda är jag vill,
då skall jag blifva stark att föra ut
det verk som du, o Gud, mig ämnat till.
Ty i mitt hjärtas djup ett källsprång finns
af sång och fröjd att gifva världen tröst,
af hopp och tro att göra världen ung,
af värme till att värma frusna bröst.
Du vet, att jag dig bedt se'n barnaår
om detta: att ditt redskap blifva få
att locka sol uti en mulen värld,
åt sjuka själar hälsa gifva få.
Och fastän arm och svag och full af synd,
— mer full af synd än någon dödlig vet:

så ofta fylld af bitterhet och trots
och vrede, hårdhet, flärd och själfviskhet —
jag vet, jag har dock, af din kraft och nåd,
den tro i mig, som kan försätta berg.
Men, ser du, Herre, jag behöfver väl
den lycka som ger lifvet solskensfärg,
den lycka, som du ju har lofvat mig;
jag den behöfver för att färdig stå,
och blifva stark att föra ut ditt verk —
och därför, Gud, du vunne själf därpå!

5. 1. 96.

LVII.

Jag tänkte fordom, när min vår förrann
och ungdomsblodet hett inom mig brann:
Ve mig, om lyckan ock jag når till sist
då har jag dock den bästa lyckan mist,
ty hvad är glädje sedan ungdom gått?
En matt och sorgsen genklang blir den blott,
en sakta klagan öfver hvad som flytt,
ett stilla vemod att sig allt förbytt...

Men nu jag vet: i dagar ej och år
skall hjärtats ungdom räknas; ty förmår
du gifva med ditt hjärtas hela glöd,
ej känner kärlek åldrande och död.
Nu vet jag, att de år af kval som gått,
de göra mera djup din lycka blott;
de fjärran sorgers drömmande musik
— likt toner dallrande på insjövik —
blott göra stundens sällhet mera rik.

6. 1. 96.

LVIII.

O Gud, o gif mig gåfvan
att röra mänskors bröst!
O gif mig kraft från ofvan
till en ropandes röst!
Låt mig, o Herre, blifva
lik makkabäerns ätt:
åt fångar frihet gifva,
åt de förtryckta skaffa rätt!

Där släpa trötta trälrar
i grufvors mörka schakt;
mång tusen arma själar
man till förtviflan bragt.
Där vandra fångna hopar
emot Sibiriens land,
och dof förtviflan ropar
ur fångsel invid Nevans strand.

Mitt hjärta harmas, blöder
för allt af våld och våld jag ser,
för de millioner bröder
förtrycket trampar ner.
Du gett mig, Gud, en tunga
att tolka hvad mitt hjärta rör,
så låt en gång mig ljunga
mot all den orätt makten gör!

O Gud, så gif då styrka,
så gif då vrede åt min röst,
att när jag rätt vill yrka,
jag skaka må de hårda bröst

O Gud, så gif då mildhet,
gif kärleks makt åt mina ord,
att våld och hat och vildhet
må något stillas på vår jord!

O kunde jag förhindra
en enda våldets gärning blott,
o kunde jag dock lindra
de arma trälars lott,
då skulle jag välsigna,
o Gud, det lif du gaf,
och glad jag skulle digna
till sist uti den tysta graf.

G. 1. 96.

LIX.

En fågel med svarta vingar
hos mig har tagit bo,
och kring mitt sjuka hjärta
han slagit har sin klo.

Den fågeln heter ångest --
han släpper ej sitt tag,
han rufvar öfver mitt hjärta
både natt och dag.

6. 6. 96

LX.

Hur ofta har jag mina steg ej ställt
hän till den gatan där han bor!
Hur ofta har jag ej på afstånd sett
det hvita vackra huset där han bor.

Jag vet ju det är fåfängt dit att gå,
jag vet, att ej jag möter honom så.
Om Gud det vill, vi mötas ju ändå,
om Gud ej vill det, vi ej mötas få — —

Juni 96.

LXI.

O Gud, o Gud, är icke måttet rågad?
Är icke nog mitt hjärta sargadt, plågad?
Har du ej länge nog i ångest sett mig?

Är det ej nog, det som jag re'n fått bära?
Är det ej nog, de kval som mig förtära?
Min Gud, min Gud, hvi har du öfvergett mig?

21. 6. 96.

LXII.

Helt nära till det huset där han bor
uppå en trappsten sitter det en kvinna,
som räcker ut sin stackars magra hand
och får en slant och mumlar: Gud välsigne!

En tanke plötsligt genom själen flyger:
Hvad — om jag nu till denna kvinna sade:
Jag skall er gifva pengar, nog för er
att lefva på i veckor, om ni vill
mig tjäna. Sätt er blott uppå en trappa,
som jag skall visa, och gif akt uppå
ett hus, som jag skall nämna; se hvad tider
som husets herre plär gå ut och in,
och kom till mig och säg det! — Huru lätt

det vore! Och helt visst det skulle så
mig möjligt bli att en gång honom möta...
Och om vi möttes blott en enda gång,
då bröte lyckan fram som sol ur skyar,
då sprunge lifvets röda rosor fram — —

Hur lätt! Och intet orätt alls däri!

Och dock — och dock —

Nej, nej, jag kan det ej!

Om ock jag kunde så min lycka vinna,
om ock jag annars måste vända om
från staden, där han bor, och ej ha sett
en skymt af honom, om jag måste vända
med dödstyngdt hjärta till mitt land igen
att åter bida uti sorg och längtan —
jag kan det ej! I smyg, med spejarkonster,
skall ej vår lycka köpas! Fläckad skulle
mig tyckas då vår kärleks vackra saga,
som runnit upp bland stolta alpers hvithet,
som luttrats sedan genom sorg och tårar,
som helgats sist utaf ett himmelskt under —
Nej — huru länge än jag har att lida,
hvad bittra sorger som mig än må bida,

hur tungt det är att städs allena gå —
så skall jag ej min ljusa lycka nå!

LXIII.

Hur outgrundligt är ej Herrens råd!
Vi kunna ej hans dolda vägar spana,
vi fatta ej Hans stränghet, ej Hans nåd.

Uti förtviflan våra hufvud slå vi
mot evighetens port, som gåtan gömmer;
till blods vi slå oss — intet veta få vi!

Juni 96.

LXIV.

För hvarje gång i alla dessa åren,
för hvarje gång jag i en kyrka trädde,
jag bedt om detta: att vi måtte snart
få råkas, jag och den min själ har kär.

Jag bedt därom i höga Kölnerdömen,
där mellan smäckra pelarstammar rufvar
ett mäktigt dunkel, medan ifrån höjden
de öfverjordiskt skira dagar skälfva,
och djupa orgeltoner själen bära
emot den evighet den trånar till, —
i rundbågskyrkan uti Isarstaden,
där på det hvälfda korets gyllne grund
bland gröna palmer hvita själar stånda,
och öfver deras hufvud läsas orden:
»Se, dessa äro de som genom sorger
ha hunnit friden uti Herrens famn!» —
i S:ta Clara, där vid altarrunden
de höga marmoränglar böja knä,
men lindeträdet utom korets fönster
med tusen kvistar prasslar emot rutan; —
i S:t Johannes' kyrka högst på åsen,
där under hvalfvens gyllendunkla dager
att läsa står: »Se, saliga de äro
som gråta, ty åt dem skall skänkas tröst»; —
i Perno kyrka i det finska landet,
där på de kalkadt hvita murar hänga
ännu de gamla svenska ättevapen,
och barnens gula hår och blåa ögon

än minna hjärtat om de svenska färger,
men prästen beder för den ryske tsaren, —
i S:t Germain-des-Prés, så ljufligt stilla,
fast icke fjärran ifrån livvets buller,
där under vården slumrar Vasakungen,
som sökte fred uti dess tysta famn —
i hundra kyrkor väl jag bedit har
den samma bön. Men här i denna kyrka,
den gråa, kalla inom Towerens murar,
där under golfvets nötta stenar ligga
de, som för bödelsyxan hufve't miste
uppå den dystra gården utanför —
där Anne Boleyn, den grymme Henriks offer,
där lady Jane, som gick så mild och stilla
att sona att hon var en kungadotter,
och Strafford, grånad i sin konungs tjänst
och af sin kung förrådd, och unge Dudley
som satt så länge i det mörka tornet
och ristat sorgsna ord uti dess mur,
och många, många än, som blödt för bilan —
här fylles hjärtat af osäglig ve.
Ack, hvem kan bedja här om egen lycka!
En enda bön här ur mitt hjärta stiger:
O Gud, o att dock Du våldets makt stäckte!

O Gud, att Du hos människor mildhet väckte!
O, växe kärleken och hatet vike!
Tillkomme, Gud, tillkomme Gud, Ditt rike!

23. 6. 96.

LXV.

Det finnes sorger som man icke glömmar;
det finnes kval af hvilka hjärtat gömmer
de djupa ärren se'n i alla tider.
Hvad sällhet som mig lifvet än må mäta,
jag skall ej kunna dessa dar förgäta
af ångest och förtviflans bittra strider.

26. 6. 96.

LXVI.

Ånyo frestelsen har kommit till mig
att trotsa Gud och rycka till mig lyckan,
att ta mitt öde uti egna händer —

Jag hela natten hade sömnlös legat.
Så steg jag upp. Klar lyste junisolen.
Jag gick till gatan, där han bor, jag stod
framför det huset, där han bodde. Hastigt
den tanken för mig kom: Om, när härnäst
en vagn det kommer, om jag skyndade
då öfver gatan och så snafvade
och fölle — trampades af hästens hofvar
och skadades af vagnens hjul, då bure
man mig väl in i huset där han bor,
och så jag funne honom — —

Ej jag bäfvar
för sår och plågor; ingen plåga kunde
dock vara värre än hvad här jag lidit,
och inga sår så svåra kunde vara,
att de ej helt förglömdes för den lyckan
att honom se igen — —

Och dock, och dock
att låtsa — låtsa man af våda fölle,
och ljuga sedan: Se, jag snafvade
och hann ej rädda mig från hästens hofvar —

Nej, nej — för honom vill jag icke ljuga!
Ej så, att alltid jag har talat sanning

— ve mig, det hvilar tungt uppå mitt hjärta
hvad häri jag har brutit! — men så är
den makt som kärlek äger: den oss bringar
att blygas öfver allt som ej är sant
och godt och ärligt i vårt eget väsen.
Full utaf fel jag är; men därför ville
jag vara god och ärlig, sann och ren,
därför att *han* om allting godt mig trott.

LXVII.

Om mitt hjärta ännu snyftar högt och klagar,
om det än sig stundom i förtviflan reser,
Herre, ack förlåt mig!
Jag vill taga, Herre, det som Dig behagar,
men ibland när smärtans heta stormvind kommer,
om Du ser i gråt mig,
Herre, ack förlåt mig!

Juni 96.

LXVIII.

Hur underbart! Midt under kval och strid
en stilla ro sig sänker.

Hvad Gud är god! En tyst och ljuflig frid
han åt min trötta ande skänker.

Ja, Gud är god! Han kan väl smärtans tid
förbyta än i fröjd, jag tänker.

Nyss uppå golfvet låg jag uti gråt,
jag bad till Gud i tårar.

Ack, Herre, gif dock ljus uppå min stråt!

Mig smärtan genombårar.

Där kom en svallvåg af förtviflans gråt,
en storm af sorg och tårar.

Då se — af aftonsolens gyllne ljus
en strimma in det faller.

Jag lyfter hufve't. Ut i stilla sus
sig rör därute lindars gröna galler.

Och — underbart! — en glimt af hopp och ljus
in i mitt sjuka hjärta faller.

Och gråten saktas. Tyst jag ligger här
och blickar hänryckt bara
emot de gröna träd, som vaja där
i aftonsolen klara.

Gud är ju god! jag hviskar, plötsligt glad.
Gud skall barmhärtig vara!

Ja, Gud är god! Han leder allting väl.
Jag vill för hans beslut mig böja.
Om han fördröjer, har han väl sitt skäl.
Jag vill mig låta nöja.
Gud leder allting väl. Var glad, min själ!
An skall till Gud ditt lof, ditt tack sig höja!

26. 6. 96.

LXIX.

Med mattade vingar, med såradt bröst
jag vänder hem till mitt land igen.
Det vore väl nu min bästa tröst

att kunna finna en enslig vrå
och krypa undan och gråta få
och gömma min sorg för alla.

Den sårade fågel han flyger hän
till skogen, där skuggorna bida,
han döljer sig under de löfrika träen,
att ingen må se hans kvida.
Gud gifve, en vrå jag funne än,
där ingen såge mig lida!

Den ädla hjort, som skadskjuten är,
han vill ock sin plåga gömma,
hans flykt öfver mo och marker bär,
allt medan hans blod mände strömma;
i stiglösa snår han lägger sig ned.
Gud gifve, Gud gifve, jag finge fred
och finge min smärta gömma!

5. 7. 96.

LXX.

Jag hör dem orda omkring mig
allt om vår praktiska tid:
nu är man så nykter, förständig,
så full af sträfsam id.

Nu finner man ingen kärlek
lik den i forna dar;
nu är man skarpsynt och sansad,
och inga drömmar man har.

Jag tiger och jag tänker:
Märken I det ej då:
I dömen blott eder själfva
och edra tévattenssjälar små!

5. 11. 96.

LXXI.

Knappt mer förmår jag längta till egen sällhet.
Ve oss! hvar glädje vållar en annan smärta!
Hvar lycka tyckes ifrån en annan tagen . . .
Och när med sorg vi se huru andra lida,
hur skulle vi väl kunna åt solen glädas?

Jag längtar bortom min egen lyckas gränser
hän mot fullkomningens värld af oändlig klarhet,
där evigt solljus famnar om allt och alla!

8. 11. 96.

LXXII.

O Gud, hur hårda andra mänskor ut
med detta lif, som tusen stygn oss gifver,

som med sin stilus hvarje dag och stund
en blodig skrift uti vårt hjärta skrifer?

Hur hårda de väl ut, de som ej ha
den lyckans visshet hvaraf tröst jag vinner,
då jag — med detta hopp — så tungt likväl,
så fullt af bitter vända lifvet finner!

8. 12. 96.

LXXIII.

Det tycks mig nu, att mindre svårt var lifvet,
då intet hopp jag ägde,
då tungt men stilla mina dagar flöto.
ej mellan hopp och ångest vägde.

Jag hade intet då att längta efter,
jag tagit på mig oket,
och undergifven under Herrens vilja
mig svept i nunnedoket.

Men nu, när hjärtat nästan tyckes brista,
när feberångst det spänner,
i dessa dagar hvarje livvets nålstyng
liksom ett blodigt hugg jag känner.

9. 12. 96.

LXXIV.

Jag är lik den, begrafd i mörka schakter,
som utan rast sig gräfver fram ur gruset,
som dödstrött sträfvar genom dunkla trakter,
men vet hvart tag för honom närmre ljuset.

Jag sträfvar rastlöst med det värf jag funnit
och som jag tror åt mig af Gud blef gifvet.
Och när mitt verk jag slutat, målet hunnit,
då blänker ljuset fram — då kommer lifvet!

18. 12. 96.

LXXV.

Glädjen han kommer så sällan
och är så snar till att fly.
Sorgen hon är så trägen,
hon är hvar morgon ny.

Glädjen han far och svinner
som himmelens jagande sky.
Sorgen hon är så långsam,
hon dröjer länge i by.

19. 12. 96.

LXXVI.

Med ett löje, hälften bittert,
hälften vemodsfult, jag ser

hvad uti en gammal dagbok,
sjuttonårig, jag skref ner:

»Om Du sorger ämnar sända,
att min ande växa må,
gif mig, Gud, den stora smärtan!
Ej bekymmer, nålstyng små!

Stora sorger kan jag bära
mycket bättre än de små.»
Stora sorger — ja, dem fick jag . . .
men jag fick de små också!

LXXVII.

Jag går med ljus i hand förbi en spegel
och studsar vid att se den blick sig vänder
emot mig där. Hvad dyster eld sig tänder,
och öfver anletet hvad sorgsen prägel!

Jag är väl knappt mer sorgsen nu än eljes.
Men när jag in i dessa ögon stirrar,
som i ett gåtfullt töcken blicken irrar.
Hvad svårmod's djup i detta dunkel dväljes!

Är sorgen det som dväljes innerst inne?
Är sorgen själfva grunden af vårt väsen?
Vi födas, växa, falna liksom gräsen,
och lidande — så heter livvets minne.

9. 1. 97.

LXXVIII.

Så är den tolkad på ett språk han känner,
den boken där jag talt
uti förtäckta ord min kärleks saga,
de sorger som mig kvalt,

där jag har yppat ångern, som mig brände
djupt i mitt hjärtas grund,
se'n fåvitsk jag min lycka sköt ifrån mig
uti en olycksstund.

Kanhända han nå'n gång, när blicken granskar
volymerna man lagt
på disken fram, får öga på den boken,
där jag min hemlighet har sagt.

Då, för det namnets skull som står på pärmen,
han skall väl läsa den.
Och undrande han finna skall den saga
han känner väl igen.

Då skall han se, hur genom år och sorger
jag dock ej honom glömt.
Allt skall han läsa där: mitt hopp, min längtan,
de drömmar, som jag drömt . . .

Och minnen vakna — Kanske strax han skyndar
till detta fjärran land.
Och så vi mötas — Och då lyser solen!
Då brista sorgens alla band!

LXXIX.

Lätt är att trogen vara för den som har stadigt
sinn',
men för den hvars tankar ila kring så snabbt som den
farande vind,
och för den hvars drömmar ständigt trå till att ömhet
ge och få,
det är ej så lätt att beständigt blott den ende tänka
på,
när den ende är fjärran, fjärran, och när åren gå
och gå.

LXXX.

Kom snart, min älskade, kom öfver hafven,
kom snart och rädda mig ifrån mig själf!

Ack, dröj ej länge! Ty där nalkas stormar —
Jag hör dem re'n ur fjärran mot mig brusa.
Jag känner skälfvande de tunga vingslag
af nya sorger, som omkring mig susa.

Det är som luften flammade omkring mig
utaf de drömmar som en annan drömmer,
utaf den längtan som jag vet mig söka ...
Jag darrar, fruktar — ångestfullt mig gömmer.

Kom snart, min älskade, kom öfver hafven!
Ack, kom och rädda mig ifrån mig själf!

17. 2. 97.

LXXXI.

Om vi, min älskade, hvarandra funnit
den första gången re'n, då jag dig mötte
men fåvitsk bort min lycka från mig stötte,
visst hade då vi större glädje vunnit!

Hur gränslöst klar vår sällhet hade brunnit!
Ty då för oss — på lifvet än ej trötte —
var kärlek allt. Om annat ej vi skötte.
Nu sorglöshetens år förbi vi hunnit.

Nu känner jag hvad detta är: att lida.
Hur kan jag glädjas, när jag vet där strida
så många sorgsna själar med sin smärta?

Hur skall jag kunna le, när, i min lycka,
jag vet hvad tunga bördor andra trycka,
hur ensamheten kyler månget hjärta?

21. 2. 97.

LXXXII.

Jag vandrar ut på gator och på torg,
jag går till vänner, och jag ler och skämtar.
Jag vandrar ut att skaka af min sorg,
och tröst af lif och rörelse jag hämtar.

Den friska vinden bringar glädje än.
»Den stygga sorgen skall så snart ej nå mig!»
Jag träder i min kammar in igen —
då sitter sorgen där och väntar på mig....

7. 3. 97.

LXXXIII.

Re'n makten af hans tankar, hvilka draga
sin krets omkring mig, halft min vilja röfva...
Och så jag stundom känner det, som om
det vore lättare att gifva vika
än stå emot — — — Och trånaden till ömhet
och det olidliga att vålla sorg
och kanske skapa bitterhet och mörker
uti en själ man kunnat skänka lycka,
de ropa högt inom mig: Gif då vika!

Och dock — det vore svek mer svart än något,
allt sedan Judas svek sin mästare,
om jag, som fått af Gud ett härligt löfte,
om jag, som bunden är med band, mer starka
än någon dödlig ännu bundits af,
vid den mitt hjärta innerst alltid älskar,
om jag nu svek den tro mitt hjärta svurit
och läte mig utaf en annan vinnas — —

Hur bitter, bitter skulle ångern blifva,
Jag skulle känna på min panna märket
som Kain bar; jag skulle ropa högt
ur djupet af förtviflan: Se, min synd
är alltför stor att någonsin förlåtas — —

LXXXIV.

Att ej i ord och gärning
min trohet nånsin bruten är,
att däri jag kan skuddlös
dock stå inför min hjärtanskär,

Det är väl ganska ringa,
däraf jag icke yfvas må,
då ej i hvarje tanke
min trohet vetat att bestå.

När efter långa sorger
en gång till sist vi mötas få,
»Förlåt!» — det blir det första ord
jag har att hviska då.

17. 4. 97.

LXXXV.

Nu vårn är här med blommors guld på ängen
och sång i snår och doft från hvita hängen.
Men han jag bidat alla dessa åren,
han kommer ej -- han kommer ej med våren.

Snart sommarn kommer med de hvita nätter,
hvars hvita längtan sig i själen sätter.
Skall han väl komma uti sommandagar,
den vännen, efter hvilken hjärtat klagar?

Har jag att bida än tills säd står mogen
och lien rörs och rönn står röd i skogen?
Men om jag måste vänta än till hösten,
nog kommer då väl han som bringar trösten?

15. 5. 97.

LXXXVI.

Beständigt, när jag hem från fester vänder,
den samma känsla utaf bitter leda,
af vämjelse vid världen och mig själf —

Hur många gånger förr har så jag suttit
på sängens kant med hufvudet i handen
och stirrat in i ljusets gula låga
och känt den samma trötta, dofva vrede
emot mig själf, för att jag ödat tid
och krafter uppå så fåfänglig dårskap.

Man drages att en smula glädje söka,
men finner endast mat och prat och buller.
Man går, i hopp att mänskossjälur möta,

och finner tanketomma automater,
som själlöst pladdra och som själlöst le — —

Och dock: i hvart och ett af dessa skal
där finns ett hjärta dock, som lider, längtar —
Där ha väl många gått som jag i kväll
och våndats uti denna luft af flärd,
af hjärtlös, själfvisk, kall banalitet,
och sorgsna sett fåfänglighetens mask,
som grinar mot oss med de tomma ögon —

Hur smått, hur trångt i denna vrå af världen!
Hvad egennyttas, kryperi och afund!
Hvad småsint äflan! Det mig stundom tyckes
den icke minsta delen af den lycka
som lofvats mig, att långt, långt härifrån
jag förs till nejder, hvarest lifvet rör sig
i mera vida, fria böljeslag.

Och dock — där är väl knappast annorlunda!
Små äro mänskorna, och smått blir lifvet
de lefva, — blir väl icke större just
för att de skocka sig i millioner.
Allting är smått, och stor är endast Gud.

När en gång själen fyllts af livvets svärmod,
finns det väl något som kan lycka gifva?
Månn' kärlek själf — förutom korta stunder
af ljuf berusning — mäktar hjärtat fylla
med ro och sällhet? Kanske all dess lycka
ej annat är än mildrad tungsinthet — —
Allt är fåfängligt! Stor är endast Gud!

4. 6. 97.

LXXXVII.

Öfver mitt hufvud susa höga furor.
Sträckt uppå mossan, ser jag mellan grenar
fram öfver fästets blåa fågring fara
glimmande skyar.

Ute på fjärden, krusad lätt af vinden,
glider en skuta, grå, med nötta segel,
lastad med ved och stäfvande mot staden
säfligt och stilla.

Göken hörs ropa bort' i björkehagen,
ropar i öster — det är tröstegöken!
Nere på äng står baldersbrå och lyser,
fager som solen.

Furorna susa. Trötta tankar domna.
Oron, som rastlös i mitt inre brände,
vaggats till hvila. Ljufligt hjärtat söfver
sommarens stillhet.

16. 6. 97.

LXXXVIII.

Min älskade, min tanke går till dig,
som den har gått i många, långa år;
den går den samma kända, kära stig,
som se'n tolf år för hvarje dag den går.
Jag ber till Gud allt godt dig följa må,
jag ber till Gud, att snart vi mötas få.

Tolf år! Det är en tid som tyckes lång,
och dock hur kort med evighetens mått!

Och när vi åter mötas få en gång,
oss tyckas skall, att likt en dröm den gått.
Men oförgätligt stå i minnet kvar
vårt första mötes underbara dar.

Jag sörjer nu ej hvad som skedde då:
att jag var alltför skygg, för litet klok.
Ej något blad jag ville rifvet få
ut ur vår kärleks och vår smärtas bok.
Vi lärt och känt — väl något värdt det är —:
vår kärlek evighetens märke bär.

Jag känner världen bättre nu än då.
Ditt sinnes höghet då jag knappt förstod.
Nu vet jag, hur man finner blott hos få
den ädla ro, det lugna, fasta mod,
den kraft som känner hvad den kan och vill,
den djupa ömhet att sig trygga till.

O Gud, Dig vare lof för allt Du ger!
För sorg som glädje pris ske Dig, o Gud!
En mening finnes uti allt oss sker,
och hvarje plåga bär från himlen bud.

Vårt hjärta växer under kamp och ve;
den som är tålig skall till sist Din vilja se. —

För evigheten samman höra vi.
Hur kort tycks tiden, jorden huru trång!
I en omätlig klarhets harmoni
vi skola smälta samman helt en gång.
Och hvarje sorg vårt hjärta träffat här
blir där en ton, som klingar ljus, oändligt skär.

23. 6. 97.

LXXXIX.

Natt öfver jorden tung och skumögd tiger.
Hör: emot himlen dof en klagan stiger
ifrån plågoläger
uti tusental:
»Gud, som makten äger,
stilla våra kval!

Hjälp oss, o Herre, alla oss som lida!

Hör oss o Gud, då vi din hjälp åkalla!
Hör oss, o Gud, oss kvalbetyngda alla!
Sömn för oss ej finnes,
ro för oss ej finns.
Om af bön Du hinnes,
gif att lindring vinns!

Hör oss, o Herre! Vi din hjälp förbida.
Du som kan hela, se dock till oss arma!
Du som kan hela, Dig i nåd förbarma!
Må Du Dig varkunna;
gif de trötta stöd,
hugnad oss unna
i vår bittra nöd.

Hör oss, o Herre, alla oss som lida!»
Natten är stilla. Vinden lyss och tiger.
Dof emot himlen jordens klagan stiger:
»Se, Din värld, o Herre,
är af jämmer full.
Se dock till oss, Herre,
för Din kärleks skull!

Hör oss, o Herre, vi Din hjälp förbida!»

1. 8. 97.

XC.

Stor är du, o Gud, mäktig i dina under! Dig prisar skapelsen i den klara morgonstunden.

Öfver vattnen draga de lätta gryningstöcknen, men solen stiger klar i öster och träden glimma i dess sken, grönskande i sin sommarfägring.

Björkar och aspar räcka ut sina grenar, deras löf dallra för vinden; buskarna i backslutningen, de små buskarna, glindrande af dagg, sträcka sig uppåt att också få fröjdas åt ljuset. Nere vid stranden står ett pilträd och lutar sig ut öfver det rinnande vattnet, floden som sakta rinner fram emellan gröna stränder.

Skönt är det allt, glimmande i solljuset; skön är din värld, o Gud, prisande dig i morgonstunden.

Furorna stå uppe på bergåsen; på det hårda berget växa de och draga därur sin kraft och näring, men högt emot himmelen lyfta de sina vajande kronor.

Så växer ock den själ, som Gud låter slå rot i mycken bedröfvelse. Tunga äro dagarna, fulla af bekymmer, icke en dag är utan sin plåga. Är en

sorg öfver och du tänker: Jag vill något litet hämta andan, — strax kommer där ett nytt ve, och ingen dag får du förgäta hvad det är att lida. Men i de hårda sorger växer själen stark, upp emot Gud lyfta sig dess tankar, dess längtan och dess eviga hopp.

Himmelen är blå och glänsande, icke en sky far däröfver. En strålade dag, åter en dag af glans. Stor är du, o Gud, i dina under, ingen är lik dig, af din härlighet fröjdas all världen.

Nyss mötte jag en orm, som rann öfver vägen, en liten orm, som ringlade sig i sanden; han hade på sin rygg en rand, som var brun och buktande, hans hufvud var bredt — det var en huggorms unge. Jag tänkte: Här löpa barnen om med bara fötter och taga sig ej tillvara, han kan hugga efter dem; jag måste dräpa honom. Men stilla och glänsande ringlade han sig fram, som om han fröjdade sig åt Guds klara solsken. Och se — jag förmådde icke slå honom utan lät honom rinna undan i den röda ljungen. —

Vattnet flyter fram emellan höga stränder, speglade himmelen, speglade de gröna träden; mot hafvet rinner det och stannar icke i sitt lopp. Så söker sig själen hän till Gud, alltjämt dragen till honom, som är vår längtan, vårt hopp.

I går, i kvällen, då det var mörkt och stilla, gick jag ut till att se på himmelens stjärnor. Mång' tusende stjärnor lyste klara, ty månen, som jagar dem undan, var icke där. Jag såg uppåt himmelen, spanande efter stjärnfall.

Och jag kom ihåg den gamla sägnen, att den som ser en stjärna falla och därvid önskar något, skall se sin önskan gå i uppfyllelse. Jag tänkte: Jag vill bedja till Gud, att han som min själ älskar, snart måtte komma till mig, snart och icke längre dröja. Ty efter honom längtar mitt hjärta, det går icke en timme utan att jag tänker på honom, jag vandrar icke på en stig utan att önska att han ginge vid min sida. Och om vid min bön en stjärna faller, skall det vara mig ett tecken att den Evige hört mig.

Och jag såg uppåt stjärnorna och lyfte mitt hjärta mot den som är stjärnornas Herre. Och det var mig som om jag sett en stråle af Honom, som är det eviga ljuset och bor i oändlig klarhet, kringsväfvad af änglar i tillbedjande fröjd.

Och se, — jag kunde icke bedja om det jag tänkt. Ty det syntes i denna stund vara något alltför ringa att bedja till den Evige om detta: att min lycka skulle komma några dagar eller några

månader förr. Jag sade till mig själf: Några dagar, några månader — hvad är dock detta att bedja den Evige om? Dagar gå och dagar komma, och alla dagar på jorden skola förgå utan att hjärtat finner ro. Se, jag vet att också i de stunder då jag får vara samman med] den min själ älskar, också när lyckan brinner klarast, skall jag dock alltid innerst längta efter den dag då våra själar, icke mer tyngda af ändlighetens bojour, få helt försmälta i hvarandra i den eviga fullhetens harmoni, hos Honom som är skapelsens längtan och hopp.

Och jag bad till Gud: O att dock snart den dagen komme, då vi två äro samman hos Dig. O att snart den dagen komme, då all världen funnit ro hos Dig. Tillkomme Ditt rike, o Gud, tillkomme Ditt rike . . .

Och se, där föll en stjärna ifrån himmelen — —

Stor är Du, o Gud, din värld är full af under; hela skapelsen prisar dig i morgonstunden. De små björkarna rista sina löf och glänsa i solen, furorna räcka sig uppåt i sin kraft, solen lyser öfver vattnen — skön är Din värld, o Gud, full af glans och härlighet!

28. 8. 97.

XCI.

I skogen går jag. Skymningen sig sänker;
en aftonstrimma än i väster blänker,
en dystert glöd som under skyar flamar.
Men dunkel hvilar mellan furustammar.

Fyllt är mitt hjärta af en ångestkvidan.
Är den ej snart då slut, min långa bidan?
På knä i mossan sjunken, uppåt ser jag
mot kvällens röda glöd, till Herren ber jag.

Men inga andra ord mitt hjärta finner
förutom detta rop i själen brinner:
»Förbarma dig», — där kvälla tårar varma, —
»O Herre, Herre, må du dig förbarma!»

Ett sus där stiger från de dunkla grenar.
Det är ett rop, så tyckes det mig, arma,
hvarest sig skog med jord och himmel enar,
en enda bön: »O Herre, dig förbarma!»

30. 8. 97.

XCII.

Den svarta ångesten ånyo spänner
i mig sin klo. En fråga i mig bränner,
en fråga doft igenom hjärtat susar:
O Gud, min Gud, skall än ett år jag bida?
Ack Herre, Herre, måste det så vara?
Ack, kan du mig ej denna kalken spara?
Liksom en storm det genom själen brusar:
O Gud, o Gud, skall än ett år jag lida?

Och medan värken i mitt hufvud bränner,
det är dock icke den som mest jag känner
men denna dofva, smärtuppfyllda fråga:
O Gud, o Gud, skall än ett år jag bida?
O, detta år af smälek och af smärta,
hur fasar icke re'n därför mitt hjärta!
Med dödens ångst de ord inom mig låga:
Min Gud, min Gud, skall än ett år jag lida?

31. 8. 97.

XCIII.

Förlåta — det är svårast utaf allt,
förlåta alltid, hvarje dag på nytt,
och hvarje mänska vi på färden möta,
förlåta hvarje ord som sårar djupt
och hån som svider och små giftigheter,
som kastas ut liksom till nöje blott,
och dubbelhet som smilar och bedrager,
och orättvisa, som vi icke mähta
försvara oss emot — förlåta allt
och hämma bitterheten som vill stiga,
en svartröd våg, och gör vår hjärna het —
det är mest svårt — och det är mest nödvändigt.

Ty är Gud kärleken, då är ock störst
af alla synder den att vredgas, hata.
Och det är ingen synd, som så bär med sig
på egen rygg sitt straff som hat. Att vredgas,
att vara fylld af bitterhet och agg,
det är ett helvete så het som något.
Men att förstå att lyfta sig därur
på starka vingar mot en rymd mer ren,
det är den bästa konst vi lära kunna.

En blott det är som kan oss lära den:
den törnekrönte med den lugna pannan.

10. 9. 97.

XCIV.

När Herren fordom valde ut en själ
för Israel att tolka Hans beslut,
Han lade enslighet på den jämväl,
Han förde den i öknens stillhet ut.

All ömhets sol Han från den mänskan tog,
att främst hon måste lyssna till hans röst.
»Att höra Herren måste bli dig nog,
att höra Herren tala i ditt bröst.»

Och ännu handlar Herren, Herren så:
när för ett värf en själ Han fostra vill,
hon måste ensam tunga stigar gå
för att den stilla rösten lyssna till.

Men Herren vet ock löna väl för visst,
när som Han för dig sist ur öknen ut,
och när du fattar jublande till sist:
nu är den långa ensamheten slut!

O, den blott vet dock rätt hvad kärlek är,
som allting så med kärleken har fått!
Och den blott rätt förstår att hålla kär,
som allt sitt lif i ensamhet har gått.

10. 9. 97.

XCV.

Ske din vilje, Fader! Blir det som jag fruktar,
skall jag söka böja mig.
Ty jag vet och känner: när du hårdast tuktar,
är det för att höja mig.

Ske din vilje, Fader! Hjärtat ännu skälfter
af de hårda striders tag.
Men hvad än må komma, hur min lott sig hvälfter,
vet jag kärlek är ditt väsens lag.

18. 9. 97.

XCVI.

Du svarta fågel, du svarta fågel,
när skall du lämna mitt sinne ro?
Du svarta fågel, hvars namn är ångest,
som sliter hjärtat med brandröd klo,

ditt gula öga af oro brinner,
ditt näbb det suger mitt hjärteblod.
De svarta vingar, de svarta vingar,
de skymma himmeln, förta mitt mod.

Du svarta fågel, du svarta fågel,
de kväfva mig dina vingeslag.
De breda mörker, de svarta vingar,
i natt förbyta de sol och dag.

20. 9. 97.

XCVII.

Ett är det än som i de mörka dagar
mig skänker stundom hvila, tröst och hugnad.
När lutad öfver böckerna jag sitter
och tränger in i gångna seklers tankar
och för mitt inre öga mänskor ser,
som längesedan sträfvat, tänkt och lidit,
då genombäfvas stundom plötsligt sinnet
utaf den glädje, af den snabba tjusning,
som rönes vid hvar vidgning af vår själ,
hvar andens tillväxt. Mot de ljusa rymder,
de klara, lugna, hvarest tanken bor,
sig själen lyfter, glömmet för en stund,
att det bekymmer uppå jorden finns —.

Ja, när blott in i denna sal jag träder,
där människor tuga och där böcker tala,
det tyckes mig jag lämnat utanföre
den tunga börda, som jag annars bär.

Kgl. Biblioteket, 21. 9. 97.

XCVIII.

De gula löf, de gula löf
af vinden våldsamt slitas bort,
de hvirfla ned bland jordens grus
att multna, vissna inom kort.

Det är en svår, en smärtfull tid,
när hvar förhoppning slites af,
när hvarje längtan gäckad blir,
när alla drömmar gå i kvaf.

Det bättre blir, när stilla, kallt
är hjärtat, hoppet hunnit dö,
när, tyst och dödt och fruset, allt
får bäddas under vinterns snö.

22. 9. 97.

XCIX.

Hur orden byta för oss klang och mening!
Hur olikt ljuda de i unga dagar
mot i den tid då hjärtat hunnit mogna.
Det ordet ära — ära — hur det fyllde
med sällsam tjusning förr mitt unga sinne,
hur lockande det klang i mina drömmar!
Och ära — ära -- nu hur tomt det klingar!
Om också jordens högsta ära vunnnes,
det vore ringa dock — ty allt är ringa,
och endast Gud, vår Gud, är evigt stor.

8. 10. 97.

C.

Som i en dæld, där bergen rundt sig tränga,
där mörka skyar tunga öfverhänga,
att hotfullt hvarje ljusning utestänga,

så jag mig känner. Ty min själ förkväfves
utaf det sorgens nät, som kring mig väfves.
Till Gud jag ropat — men det var förgäfves!

Med sjuka ögon ser jag solen lysa.
Mitt hjärta måste ju beständigt frysa;
det har ej någon plats att glädjen hysa.

10. 10. 97.

CI.

Likt Krösos' son, hvars tungas band blef löst
af ångst och skräck, och så sig tala lärde,
jag också blef från stumheten förlöst,
när smärtans eld min skygghets band förtärde.

Mitt lidandes historia skref jag ned.
Och nu det mig bekymrar endast ringa,
om en gång andra mäta hur jag led
och pejla sorger, som mig nu betvinga.

10. 10. 97.

CII.

Jag minnes hur en gång för längesedan
— helt ung jag var och sorgens tid ej hunnen —
en vän, som mig i ögat såg, lät falla
ett ord, en tanke, snabbt i hjärnan runnen:

»Hvad gåtfullt drag kring dina mörka ögon,
som om till sorg du vore född!» — De orden,
de stodo för mig sedan många gånger,
när jag af sorgen trycktes ned till jorden.

När se'n det ljusa undrets klara stråle
väckt upp mitt hopp, som låg med hopfällid vinge,
så att det jublande sig svang mot höjden,
då log jag: Tänk, om hon det veta finge!

En gång jag glad till henne så skall säga:
»Det var ej sant! Se — jag var född till lycka!»
Men nu — men nu —, om också lyckan kommer,
för länge sorgen fått mitt hjärta trycka.

Med alltför mycket utaf kval och plågor
i förskott rundligt lyckan jag betalat.
Och när den kommit, väl jag vet och känner,
det skall ej dröja länge förr'n den dalat — —

10. 10. 97.

CIII.

När som mörkast molnen
sig på fästet skocka,
då kan plötsligt blänka
fram en strimma ljus.
Herren glömmet icke,
Han förgäter icke —
midt i smärtans stormar
ljöd Hans stämmas sus.

Han kan hugnad gifva,
Han kan hjälp förläna,
Han kan sorgen trösta,
Han är evigt god!
Lofvad vare Herren!
Han kan änglar sända,
hvilka frid förkunna,
ge den trötta mod.

Milda toner klinga,
välljud själen vagga,
och i stilla tårar
löses sorgens band.
Herren är i suset...
Herrens änglar glida
uppå toners vågor
öfver jordens land.

10. 10. 97.

CIV.

Hez 12: 22—28.

Hvad är det för ett tal i Israel,
att Herren dröjer med att hålla ord,
att alla profetior taga fel
och att Guds nåd ej mera blifver spord?

Uppå det talet skall jag göra slut,
så säger Gud. Ty jag vill yppa snart
min härlighet, mitt löfte föra ut,
att världen all min makt må skåda klart.

Och då skall åter prisadt bli mitt namn,
och jordens krets skall se, att jag är Gud,
och att hos mig för sorgen finns en hamn
och att all världen ledes af mitt bud,

och att för mig ej finnes rum och tid,
men tusen år de äro som en dag,
och änglar ila ut kring världen vid
att föra ut min vilja, mitt behag.

12. 10. 97.

CV.

I ensamheten kan likväl jag bära den tunga börda
som mig lagts uppå,
men när bland andra människor jag kommer, hur
outhärdlig tycks den icke då!

Jag hör dem tala, och jag sträfvar också att tala
med, så godt jag mäktar det,
men tårarna ej långt från ögat äro och hjärtat sväl-
ler utaf sorgsenhet.

Långt bort jag ville fly ifrån dem alla, långt bort att
krypa in i någon vrå
och där allena med min Gud, min smärta, fritt all
min sorg, min ångest gråta få . . .

17. 10. 97.

CVI.

Jag ser tillbaka på de år som gått
och tänker på hur mycket jag förändrats
på dessa sista år och se'n den tid,
då lifvet, sedan löftet getts, mig syntes
som öfvergjutet af en drömlig glans.
Min ungdom svunnit under dessa år
af sorg och väntan. Ej jag mera skall
förmå att glädjas helt, som förr jag gjort.
Min ungdom svunnit. Men jag sörjer ej.
Tung är den väg vi människor ha att vandra,
och godt det är ju längre vi ha hunnit:
dess mindre stycke väg vi se'n ha kvar!

1. 11. 97.

CVII.

Ja, Herre, jag är redo att Dig tjäna. Hvad som Din
mening är jag tror mig ana.
Ja, Herre, jag vill taga upp min börda att vandra än
en lång, en törnströdd bana.

Än skola långa mörka vintrar komma och somrar
skola blomma och försvinna,
förrän han kommer, som mitt hjärta älskar, förrän
min trötta själ skall hvila finna.

Jag vet: än arbete af mig Du äskar. Och att Ditt
rike tjäna vill jag sträfva.
Och huru länge lyckan än må dröja — hvad rätt
har jag att någon lycka kräfva?

Din väg är kärlek. Ske Din vilja, Herre! Igenom
dunklet ser Din blick allena,
Du ser det mål, dit mänskligheten skrider. Och säll
är den som får Ditt rike tjäna!

12. 11. 97.

CVIII.

Det är väl något i mig som är bräckt.
En fjäder är där, som ej verkar mer.
Min ungdoms glada mod det är nu släckt;
ej mer min framtid fylld af ljus jag ser.

Jag tror ej, när jag honom möta får,
jag känna skall hvad förr jag kunde känt.
Ej mer till sällhet, blott till ro jag trår:
till slut på denna smärta som mig bränt.

Min dröm är blott: få gömma vid hans bröst
mitt hufvud, tyst få gråta i hans famn
och lyssna till hans djupa, ömma röst
och känna, att till sist jag hunnit hamn.

Jag kan ej mer mig tänka någon fröjd
i hvilken ej på djupet svårmod bor.
Ej mer på solskensglans från strålfull höjd,
blott uppå solnedgångens fred jag tror.

15. 11. 97.

CIX.

Trohet, trohet — är det bara
att i dagar soligt klara
hålla fast vid den som skänker

åt ditt hjärta ljus och fröjd?
Nej, det är i mörka öden
trotsa kylan, trotsa döden,
icke tvifla, icke tveka,
stadigt se mot målets höjd.

Trohet, trohet skall bevara
kärleks eld, den underbara,
hvilken genom strid och stormar
skall blott klarare sig te.
Härlig sist skall lönen blifva.
Gud skall ej oss öfvergifva.
Och vid första blixtn af lycka
glömda sjunka år af ve.

22. 5. 98.

CX.

I dagar, hvilka stilla, ensamt flyta, då tyst jag går
och människor tyckas fjärran,
i dagar då min hjärtanskär jag bidar, han hvilkens
ankomst lofvad vardt af Herran,

i dessa dagar vet jag det och känner, mer starkt
än nånsin förr min själ det kände,
att Herren Gud dock innerst hjärtat äger — att Han
den förste är och Han den ende.

När afton nalkas, när sig skymning sänker, och när
på knä invid min bädd jag beder,
hur sjunka alla jordens tankar undan — men stilla
själen sina vingar breder,
och aningen igenom himlar stiger och hänryckt
Ljuset ser, det evigt klara,
och hör hur stjärnor uti rymden sjunga och helga
änglar dem med lofsång svara.

O Du som är, o Du som evigt blifver, från Dig vi
stamma och till dig vi tråna,
Din är den eld i våra ådror flyter, vår tankes kraft
blott ifrån Dig vi låna.
Och en gång skall Din kärlek härlig segra: den smäl-
ter hatet, mörkret öfvervinner,
och »Helig, helig» genom alltet klingar, och salighet
i hvarje hjärta brinner.

8. 8. 98.

CXI.

Väl Jakob ock i fjorton år fick bida, men Rachel såg
han hvarje dag som flydde;
bland bruna tälten, mellan hvita lammen han henne
såg, när morgonsolen grydde,
såg henne stå vid Harans brunn i kvällen, när sol
blef röd. Men jag går än allena,
har blott att längta till den fjärran farne i gråa
morgnar och i kvällar sena.

31. 3. 99.

CXII.

Det sägs om den som hemsjuk är, att tyst hans
kraft förtär
den långa längtan, som alltjämt uti sitt bröst han bär.
Och jag, som från mitt rätta hem, från den min själ
har kär
i långa år har varit skild, jag vet att sant det är.

Jag känt hur mina krafter gått; de svinna dag från
dag,
jag sett mitt blod har blifvit blekt, min arm af tvin-
sot svag.
Och bot man skrifver —. Men jag vet, för mig det
finns ej bot,
förrän jag hunnit till mitt hem, det hem jag längtar
mot.

7. 4. 99.

CXIII.

Nej, säg ej det, att kärleken försvinner!
Om annars det är föga som består,
om mången lusteld fladdrar och förbrinner,
dock kärleken — nej kärlek ej förgår!
Hur åren flykta, hur där växla skiften,
hur mången vådröm bäddas under snö,
hur mångt hopp vi bäras se till griften,
dock kärleken — nej, kärlek kan ej dö!

Om tvenne hjärtan utaf hårda öden
i år af sorg ha skilts — det är dock visst,
att kärleken, som är mer stark än döden,
dem ena skall: de mötas dock till sist.
Så stark den är, den längtan som dem drager,
att fastän skilda utaf land och sjö,
de mötas sist i lyckans solskensdager,
ty kärleken — nej, kärlek kan ej dö!

20. 4. 99.

CXIV.

De glida, dagarna, de glida, åren,
i ändlöst svall —
Men ingen vet när en gång glädjevåren
upprinna skall.

Nu leka vindar, fågelsånger klinga
i öst och väst.
Men ingen vet hvad vind som mig skall bringa
en längtad gäst.

Där stiger jubel nu från alla ängar
i solskensbrand —
Där bida i mitt hjärta tusen strängar
uppå hans hand.

Nu susar fröjd af sol och blomster bjärta
i mänskors bröst —
Men jag går tyst och lyssnar i mitt hjärta:
jag minns hans röst....

15. 5. 99.

CXV.

Där växer i backen baldersbrå,
lyser med solhvita blomster små.
Tårar till ögat tränga.
De minna mig på om en solskensdag...
Men nu är det grått, och bruten är jag,
och molnen tunga hänga.

24. 6. 99.

CXVI.

Männe du ej nu, när tunga,
gråa dagar långsamt glida,
männe du ej stundom längtar
hafva mig invid din sida?

En som sörjer dina sorger,
klarnar vid ditt ögas ljusning
och, när dina steg sig närma,
skälfver till af glad förtjusning.

Men jag vet, du säkert tänker:
»Femton år ej spårlöst runnit.
Hon är icke mer densamma,
är ej den mitt hjärta vunnit.

Bättre är att kunna evigt
detta solskensminne gömma,
detta ljufva, bittra minne,
som jag aldrig helt kan glömma,

bättre än att åter mötas
och med vemod se försvunnen
hennes friskhet, färgen bleknad,
ungdomselden halft förbrunnen.

Hvad jag älskade, det var ju
denna morgonglans på kinden,
denna skygga, snabba skälfning,
likt den hastigt skrämnda hinden,

dessas vindsnabbt rörda känslor:
att det tarfvades så föga
— blott ett ord —, och genast stego
tårarna i hennes öga.

Några ord blott -- harmen glödde,
vredgad blicken från mig vändes.
Några ord — och hastigt åter,
ofrivilligt, löjet tändes.» —

Minns du sagans Törnerosa,
hvilande i sömn på bären,
bidande sin drömde älskling
i de långa, långa åren?

När till sist han kommit, prinsen,
när af kärleken hon väcktes,
se, då var hon än densamma,
som af sömnens slöja täcktes.

Så en gång af smärtans törne
vardt min ungdom söfd och bunden.
Älskade — när du blott kommer,
springer strax den upp ur blunden.

23. 1. 1900.

CXVII.

Där flyga tre fåglar i skimrande kväll,
— vidt tankarna gå —
de flyga mot väster, där sol sjunker säll
bortom skogar blå.

Och längtan är första fågelens namn,
— vidt tankarna gå —,
han sträcker hän emot solens famn
bortom skogar blå.

Och trängtan är namnet den andra bär,
— vidt tankarna gå —
på susande vingar han rymden skär
bortom skogar blå.

Den tredje fågeln ett namn ej har,
— vidt tankarna gå —
där finnes ej namn för den trånad som drar
bortom skogar blå —

Febr. 1900.

CXVIII.

Blek man säger dig nu vara, trött och lidande ditt
skick —
Och jag kan ej komma till dig! Och jag får ej vård
dig ge!
Ensam säger man dig vandra, sorgsen säger man din
blick —
Och jag får ej vara hos dig att med tröst emot dig le!

21. 12. 1900.

CXIX.

Ej öfver detta, o Jesu, att en gång du led och blödde,
ej öfver detta, o Jesu, vi sörja må i dag,
men öfver det att alltid hvad ädelt jorden födde
hånas af skumma sinnen, jagas af grymhetens slag.

Ja, öfver det må vi sörja, att ännu här på jorden
råda de hårda hjärtan, råda våld och våld,
att hvar friboren tanke blir smädad af råa orden,
att af förtal och lögn så vrångvis dom blir fälld.

Öfver det må vi sörja, att om du stege hit neder,
åter du skulle förföljas, åter föraktad bli,
åter ett »Korsfäst» ljöde ur tanklöst skrånande leder,
åter mörkmännen valde: Gif hellre röfvaren fri! —

Men efter långfredagen påskens sol dock upprinner,
och uppståndelse spirar härlig utur död.
Ljuset är det som segrar, ljuset som öfvervinner!
Den, som det rätta vill, skall besegra mörker och nöd.

Hvilken som troget kämpar med fröjd den vissheten
känner:
med honom Guds legioner kämpa för sanning och ljus.
Han skådar bland nattdunkla skyar de strålande,
hjälpande vänner,
som rida på ljungeldens lågor, som stilla stormarnas
brus — —.

Långfredagen 5. 4. 01.

CXX.

I Sagrestia nuova di S. Lorenzo, Firenze.

Se Gryningen — hur hopplöst trött hon skådar
mot än en dag af möda och bekymmer!
Se Skymningen — hur svårmodstyngd hon drager
sitt gråa dok, för hvilket ljuset rymmer.
Se mänskotanken, hur han sluten rufvar
på gåtan, hvilken gömmer seklers vanda:
När skall dock rätten öfver våldet segra?
När mänskoanden fri från fjättrar stånda?
Och se Maria med sitt barn i famnen,
hur sorgfullt hon sina blickar sänker,

som spörja ångestfullt: Skall du väl göra't?
Är du väl den åt världen hoppet skänker?
Skall du förmå hos människor tända kärlek,
som råder öfver lumpen själviskhet?
Skall du dem lära tro på ljusets seger?
Du lilla barn — ack, skall du mäkta det? —

Du väldige, som åt din djupa tanke
gaf luft, när här en marmorvärld du format,
hur tungt, hur tungt ditt hjärta måste varit!
Hvad bittra tankar inom dig ha stormat!
Jag känner genom seklerna din sorg,
och tårar, dem du aldrig tillät kvälla
uti ditt stolta öga, nu de välla
i heta flöden ur mitt hjärtas borg.

10. 5. 01.

CXXI.

De rinna, svinna åren.
Re'n ser jag hvitt i håren.
Han kommer ej min vän . . .
Allena kring jag irrar,
och svärmodstyngd jag stirrar
mot sorger, som mig bida än.

Jag vida kring har farit,
men tungt mitt hjärta varit.
Hvad fagert än jag såg,
där var dock innerst inne
en saknad i mitt sinne,
en sorgsen oro i min håg.

Beständigt än allena — —
Hur många kvällar sena
har jag mig gråtit trött!
Hvad dagar, gråa, långa!
Hvad tunga tankar många,
som alltid samma stigar nött.

Midsommarsolen skiner
bland gröna löfgardiner;
i fjärran stiga höjder blå.
I svenska hem man gläder
sig nu och majstång kläder,
att se'n till lek och dansar gå.

Af mig ej glädje vinnes,
för mig ej hvila finnes,
förr'n jag har mött min vän.
O Gud, skall snart ej randas
den dag, då fritt jag andas,
då solen ler mot mig igen?

Monte San Salvatore 23. 6. 01.

CXXII.

Det stiger fruktansvärdt inom mig tviflet:
Hvad, om en gyckelbild det vore bara,
det som jag hållit för ett himmelskt under?
Hvad, om en villo-ande varit den
som kallat sig en ängel, sänd af Gud?

Hvad, om mitt hopp för evigt fåfängt blefve?
Skall hvarje år på nytt min längtan gäckas,
mitt lif förflyta uti fruktlös väntan . . . ?

Om så det är —, o Gud, hur har du kunnat
tillstädja det, att den som trott på dig,
så grymt besvikits? Säg, hur kan du väl
tillåta det, att mörkrets falska andar
en skepnad taga som af ljusets änglar
att gäcka mänskors barn . . . ?

Jag bad ju icke
om något under; icke sökte jag
— som mången gör — förveten lyfta slöjan,
som döljer framtids anlet; tåligt ville
jag bära bördan, som du lagt uppå.
Jag drömde icke mer att lycka vinna,
jag ej begärde något mer af lifvet
än att få tjäna dig och människor hjälpa.
Så kom det — icke väntadt, icke kalladt —
i kvällens stillhet undrets ljusa glans.
Och loftet lyftes i min trånga kammar,
och änglars vingar susade i luften,
och bäfvande Guds närhet jag förnam,

då klingande af visshet löftet ljud:
att vi, som skilts, i glädje skulle mötas
och smaka sällhet re'n på denna jord...

Om det var villa, gyckelbilder bara,
o då -- då vill jag till all världen ropa:
Må ingen mer förtrösta uppå Gud!
Må ingen tro, att Herren sig förbarmar!
Ve alla dem som mena: Gud är god!
De skola finna, efter långa marter,
det är en saga blott, till tröst för dårar.
Må ingen, ingen mer till Herren bedja!
Ty jag har bedit — och till svar fått hån!

— — — — —
— — — — —
O Gud — o Gud, förlåt ett krossadt hjärta!
Förlåt en själ, som i förtviflan famlar — —
Jag tror, o Herre... Herre, hjälp min otro!

2. 8. 01.

CXXIII.

Om det likväl en villa skulle vara
och undrets löften gyckelbilder bara,
om jag har svikits, måste ensam gå —
månne min tro skall svikta, brista då?

Skall Gud mig blifva främmande och fjärran?
Skall jag ej kunna bedja mer till Herran?
Skall denna tro, som var min lefnads salt,
nu bytas i ett missmod, trött och kallt? — —

Nej — ej på undret dock den hvilat bara,
min tro. Nej, aldrig mer jag låter fara
den tillit till Guds faderskärlek, som
med tröst i tyngsta nöd och ångest kom.

O Fader, jag det vet, hvad helst mig händer,
hvad svårt, hvad pröfvande Du än mig sänder,
där är dock kärlek i hvad Du beskär,
och ljuflig frukt den bittra roten bär.

Om smärtan lärt mig att Dig bättre tjäna,
om kval och strid mig kunnat kraft förläna,
att bättre jag till människor tala lärt
om hvad Guds rikes hopp för oss är värdt,

då må jag tacka, Gud, för allt Du sände,
för ångestnätter, dagar af elände —
Ske då Din vilja, Gud! Jag tackar Dig
för allt, o Fader, som Du sände mig!

31. 3. 02.

CXXIV.

Den väntan hvilken gäckad blef — från *ett* den har
dock frälsat mig:
jag hindrats ge en ann min tro Och huru tung
än blir min stig,
det är dock bättre ensam gå än hos en annan söka
tröst
och känna se'n: Du svek din tro! Du har förrådt
ditt hjärtas röst!

Juni 1902.

CXXV.

»Lycka — — Hvad är väl lycka? Lycka på jorden
ej finnes»,
så säger mången. Godt dock är att ej vara allena,
och själar det finns, för hvilka frälsning ur ensam-
het vinnes
blott hos en enda själ. Blott för denna ena
kunna de yppa hvad djupt sig rör i deras bröst,
och lyssnandets glädje förnimma de blott vid att
höra en enda röst.

CXXVI.

Där spörjer en röst ur den molnhöljda natt:
Kan du bära ditt lif?
Kan du bära dess börda, fast hoppet är slut?
Eller skall du träda ur lifvet ut?
Skall du stiga själf
i båten som glider med dödens älf...
Att lefva är svårt, men lätt att dö...

Och jag svarar — fast tyngd af mörker och natt — :
Jag vill bära mitt lif.
Jag vill bära det än, fast mitt hopp är släckt.
Jag vill sträfva ännu, fast med vinge bräckt.
Än finnas värf att föra ut, —
verka vill jag, tills dagen är slut.
Jag skall lefva, tills Gud mig unnar att dö.

Och jag lyfter mitt hjärta i molntyngd natt
mot Honom, som gaf mig mitt lif:
Jag vet, att en gång i Din eviga ro
skall jag möta honom jag gaf min tro.
Se'n jag vandrat den stig
Du förelagt, finnes hvila hos Dig —
Jag skall tacka Dig, Gud, när Du unnar mig dö...

Aug. 1902.

CXXVII.

Klara stjärnor på dunkla fästet stiga.
Själens till tystnad och helig ro de viga:
»Bed ej om jordisk lycka mer!
Bed att ditt hjärta må blifva renadt,
bed att i evig kärlek må varda enadt
allt hvad du splittradt och brutet och osällt ser!»

CXXVIII.

Skall jag då för världen yppa hvad så länge jag
har gömt:
tunga sorger som mig tryckte, tysta drömmar som
jag drömt,
sånger, som likt heta strålar sprungo fram ur hjärtats
grund,
rop, som till den Högste stego uti enslig, smärt-
fylld stund?

Tänkte ju jag skulle aldrig låta någon höra dem,
förrän långt härifrån jag farit, kommit till mitt rätta
hem,
kommit till den ende käre jag för evigt gaf min tro —
eller ock se'n ro jag funnit uti grafvens tysta bo.

Och nu skola kalla ögon mina dolda sorger se,
och nu skola spotska läppar åt min dårskap hån-
fullt le — —
Dock — jag vet, det finns ock andra, tyngda liksom jag
af ve,
hvilka skola här förnimma: Herren kan dock styrka ge!

Mer än andra har jag lidit, pröfvats har mitt hjärta
hårdt,
kropp och själ ha båda sargats, mycket blef mig
tungt och svårt.
Men om ej min själ gick under uti bitterhetens haf,
det var därför att jag kände: Evig kärlek korset gaf.

Herren, Herren är vår styrka, Herren evigt är vår
tröst.
Visshet om hans fadershjärta skänker frid åt plågadt
bröst,

Ingen sorg hvaraf vår ande icke växt och näring
fått!

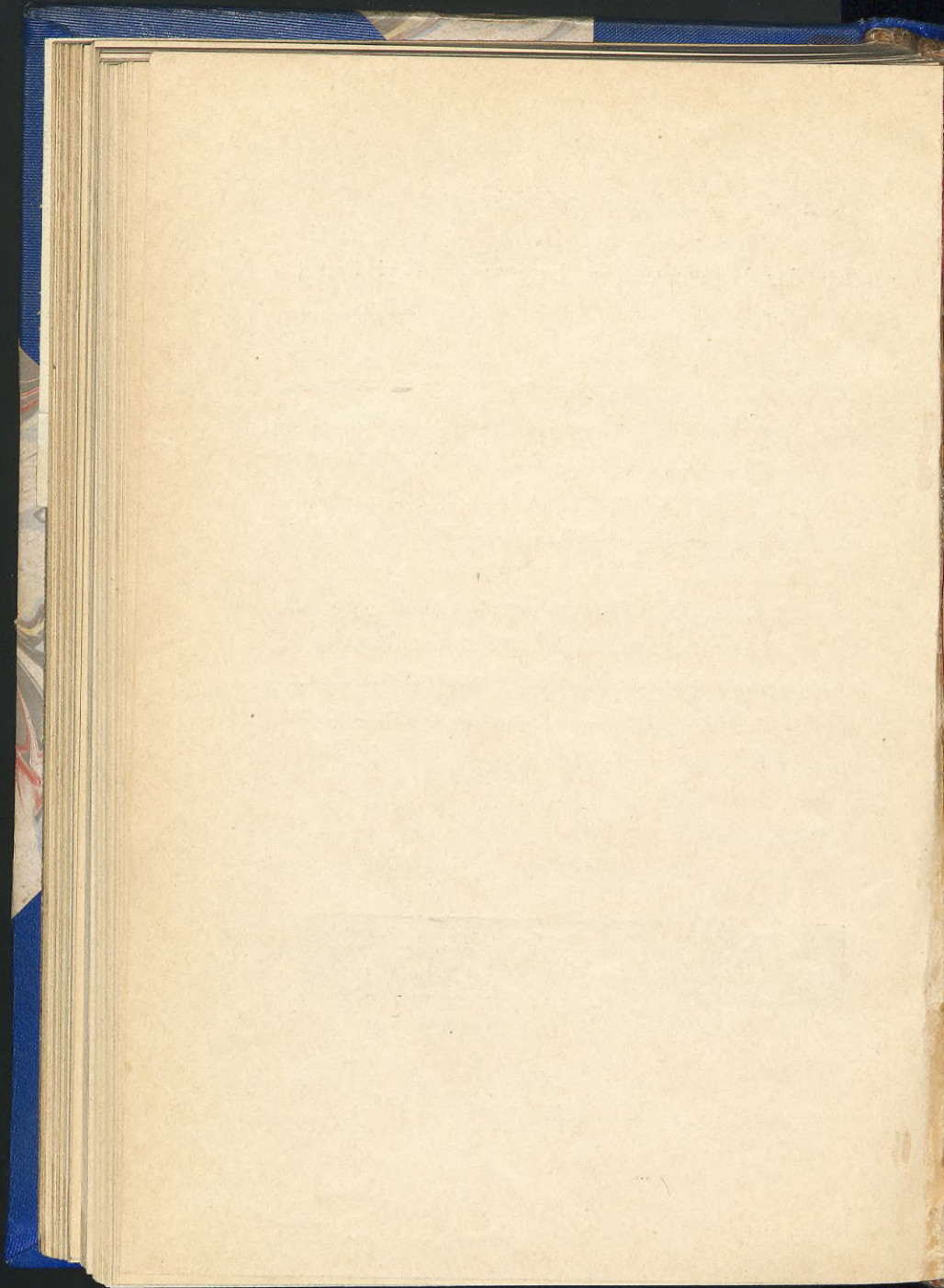
Och där bortom dödens brygga: hvad vi djupast
efterträtt.

Därför, fast jag ingen glädje mer på jorden vänta må,
utan hopp och utan klarhet blifver ej min stig ändå.
Nej, ju mer den nalkas slutet, desto mer ett stilla
sken
gjutes från de höga stjärnor, dit min ande längtar re'n.

Och därför mitt hjärtas saga jag för världen yppa må.
Själur, hvilka ängslas, sörja, tröst kanhända skola få,
när ur dessa blad de höra susa som ett andebud:
Blef din glädje här ock tagen, glädje bidar än hos
Gud!

Aug. 1902.

Den ensamma furan.

Hon böjer sig våldsamt ut öfver djupet fram,
hon sträcker lidelsefullt mot höjden hvar gren,
och hela den starka, knotiga, fårade stam
sig vrider i trånad mot himmelens ljusa sken.

Högt uppe å himmeln ett glänsande tåg det går
af skimrande skyar, som segla i västerled;
å bergets brant den ensliga furan står,
hon sträcker sig uppåt, som ville hon draga med.

Där är en förtviflad längtans stelnade skri
i dessa dunkla grenar, som lyftas mot skyn —
Och himmelens glänsande skyar de tåga förbi
i rosigt skimmer högt ofvan jordens bryn...

15. 9. 94.

Solens död.

Mörka, tungsinta skyar draga västvert hän,
skoeka sig tigande samman att skåda solens död.
Mörka, tigande stå i skogen buskar och trån,
stå i orörlig väntan, bida solens död.

Strimmor af blod nu stänka högt på skyarna opp,
döende solen skälfter i sista feberglöd.
Kvällsvinden vaknar och ryser, börjar sitt klagande
lopp;
en suck det går genom skogen: Nu är solen död . . .

16. 9. 94.

Augustinätter.

I.

Högt ofvan vikens skumma, gråa vatten
tyst glida skyar fram i tysta natten,
svepa mörka vingen
öfver mörka trän —
hvidan vet ingen,
ingen vet hvarthän.

Suckande, ängsligt brusar ännu fjärden.
Drömmande, dunkel, gåtfull hvilar världen.
Ändlöst frågor häfva
sig ur hjärtats bo,
spörja och bäfva —
böljor utan ro.

Skuggor vi äro, som i natten glida,
komna hit att kämpa, älska, längta, lida,
nalkas jorderingen,
sväfva åter dän —
hvidan vet ingen,
ingen vet hvarthän.

1893.

II.

Du är oss nära och Du är oss fjärran,
Oändlige, till hvilken hjärtat trår.
I tystnaden där är en röst från Herran;
i nattens ro till Dig vår tanke går.
Den själ, som gripits af oändligheten,
ej jordisk glädje helt kan fångsla mer:
midt uti lifvets sol dess blick, förveten,
dock in i evighetens gåtor ser.

Rundt om mig höga furor stå och tiga
och sträcka som i längtan grenar opp.

Till Dig allena alltets tankar stiga,
Oändlige, Du är vår bön, vårt hopp.
Där blänka stjärnor fram i dunkla kvällen —
vår längtan bortom alla stjärnor når.
Där hvilar natt och stillhet öfver tjällen —
Oändlige, till Dig vårt hjärta trår.

Hör, från en enslig hydda sakta sväfvar
en konstlös sång, som följs af zittrans ljud:
det är ett barn, hvars späda stämma bäfvar,
när som den höjs i lof till Herren Gud —
en sång om huru hjärtats tysta drömmar
alltjämt, alltjämt till Fadershemmet trå.
Oändlige, till Dig hvar känsla strömmar,
till Dig allena alltets tankar gå.

1897.

Tordönets son.

Jag såg som barn på Sankt Johannes' bild
och undrade på örnen vid hans sida:

»En örn hos honom? Han, som dufvomild
predikat kärlek uti ord så blida!»

De barndomstankar åter för mig stå,
där under höga tempelhalf jag sitter
och åter ser Johannes' bild, som då,
på fönstret målad, lyst af solens glitter.

Han står där — blickar emot höjden opp,
en örn med hopfälld vinge vid hans sida.
Hans panna skimrar af odödligt hopp,
och på hans ögas blixxt tycks örnen bida.

Och nu — ja, nu jag bättre det förstår,
att i en värld så full af ve och vända,
där våldet rasar och där sveket rår,
där kan ej mildhet ensam profvet stånda.

Nu jag förstår, att stark liksom en örn,
ej endast blid vår kärlek måste vara:
att kunna flyga högt mot himlens hörn
och hämta ljus i tid af nöd och fara.

Nu jag ditt namn, du »Tordönsson», förstår!
Den starka kärlek i ditt hjärta brinner
än likt en ljungeld genom världen går
och smälter hatet, våldet öfvervinner!

25. 7. 97.

Före stormen.

Sekler redan flyktat,
mer än tre försvunno,
se'n i Frankens skogar
bondekrigen brunno.

Ut till strid då drogo
de förtrycktas hopar.
Hör ett brus ur leden,
hör en röst som ropar:

»Upp till kamp mot våldet,
upp till frihet, bröder!
Se, re'n öfver världen
morgonrodnad glöder.

Veten: Mänskosonen,
han, de ringas like,
till de arme kom han,
icke till de rike.

Han oss lösen gifvit,
han har talat orden:
Lika rätt för alla,
broderskap på jorden!

Upp då, rätt att skipa,
att kring världen draga,
straffande de stolta,
stödjande de svaga!»

Men af härsmakt kufvas,
men af våldet krossas
folkens dröm att en gång
ur sin nöd förlossas.

Kyrka, hof i endräkt
gäfvo sin befallning —
och där kvädfes, kvästes
vilda drömmars svallning.

Sekler se'n ha svunnit.
Åter spörjs en skälfning,
åter tecken skönjas,
bådande en hvälfning.

Snart visst åter stundar
bittra födslosmärtnar,
då på nytt Messias
föds i folkens hjärtan —

han, som sändts att bringa
friden ej men striden,
han som kom att tända
oro uti tiden.

Hvarje gång mot honom
hjärtan åter vändas,
emot Mänskosenen
längtans blickar sändas,

hvar gång folken sträcka
sig emot Messias,
att af folkens hjälte
ur sin nöd befrias —

då är storm å färde,
då blir strid i världen,
och då ljunga tankar,
och då korsas svärden.

Re'n i gamla fogar
brister det och knakar,
utanverk af dogmer
snart till jorden brakar.

Själff han fram då träder,
han som folken frälsar,
och i hopp och bäfvan
världen honom hälsar.

I hans tecken skola
då sig skarör samla.
Och då brytas bojor,
murar, fästen ramla.

Då skall åter ordet
högt kring världen skalla:
broderskap på jorden,
lika rätt för alla!

Hör: ur grufvors fängsel,
hör: ur gränders fador,
och ur köld och mörker
och ur nöd och trasor

stiger dof en jämmer,
klagoropet skallar;
af millioners suckar
snart en storm det svallar.

Och ej mer den stormen
utaf våld förkväfves —
nu för hof och kyrka
strid skall bli förgäfves.

Snart hans lösen ropas,
snart hans fanor höjas.
Och då pröfvas hjärtan,
mänskors tankar röjas.

Då skall det förnimmas
hvilka som det mena,
när de sagt sig vilja
Mänskosonen tjäna.

Ve er då, I hårda,
stolta fariséer,
I som själfbelåtna
nu som kristna te er,

I, som bördan skåden
som de tyngda bära,
men ej finger lyften
att dem hjälp beskära,

I, som hören jämmern
ur förtrycktas leder,
utan att ert hjärta
brinner uti eder.

Ve er då, I stolta
fariséer alla,
när som högt omkring er
vreda böljor svalla! —

Den, som vet att lyssna,
re'n förnimmer suset;
utaf våg, som nalkas,
hör han redan bruset.

Och han gläds åt striden,
gläds att stormar stunda,
gläds att snart ej tiden
skall i ro få blunda.

Ty hvar sågs en sanning
utan kamp väl vakna?
Och när sågs en gryning
gryningsstormar sakna? —

11. 12. 95.

Messias.

En gång dock han kommer, segerhjälten,
han som bidas utaf tusen bröst,
och då jubla dalarna och fälten,
berg och kullar få af glädjen röst.

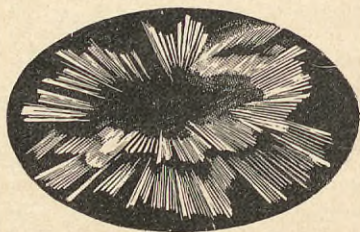
En gång härlig för oss Kristus stiger
till att ses af människor som han är;
han all jorden till Guds tempel viger,
och som enda bud han *kärlek* lär.

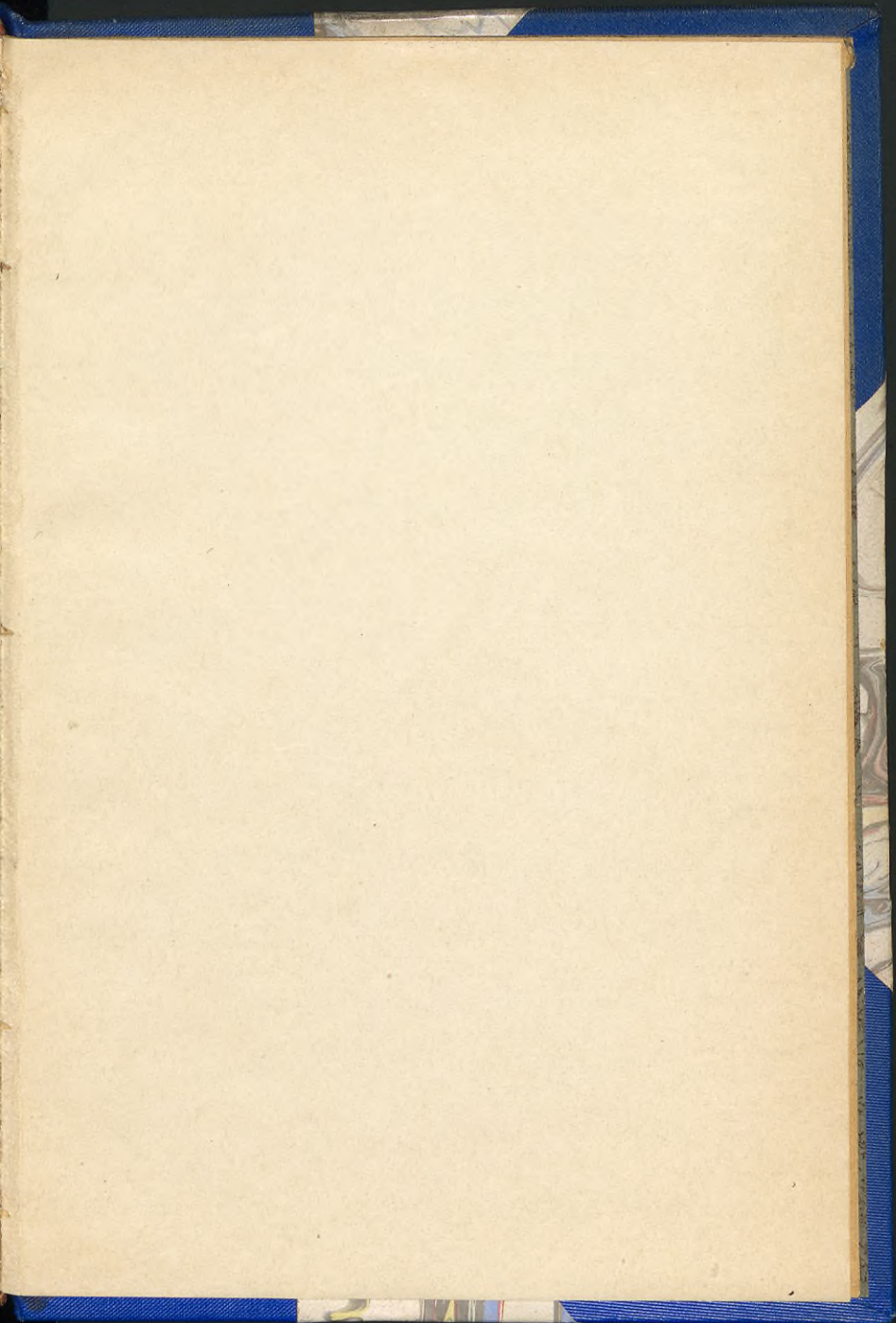
Han skall slita själf de höljen alla,
hvarmed människor dolde hans gestalt.
Mäktig skall hans röst kring världen skalla:
»Gud är kärlek, är i alla allt.»

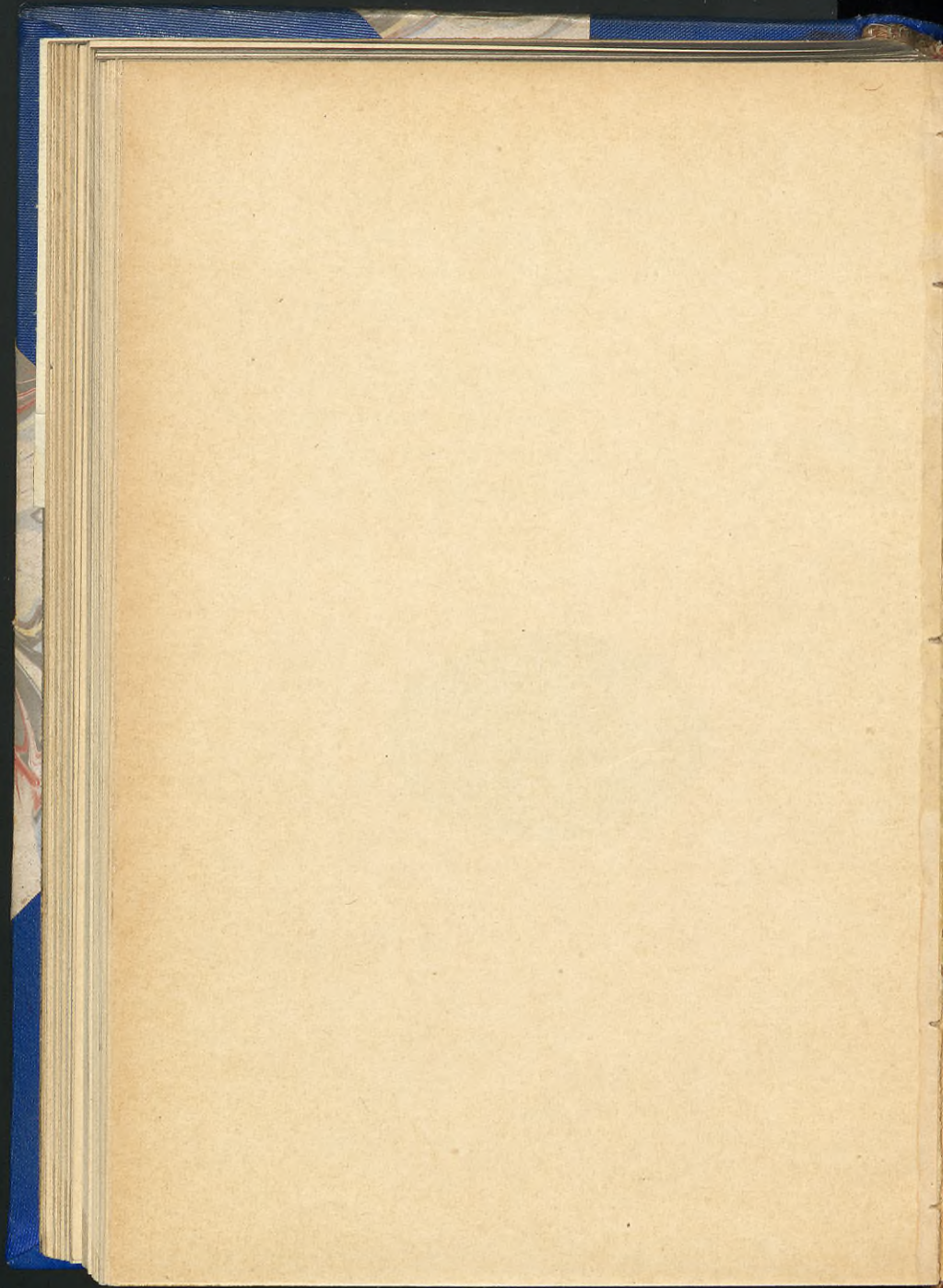
Han skall komma då som triumfator,
hälsad utaf tusen glada hell!
Och vi strö med palmer våra gator,
och vi blomsterhölja våra tjäll.

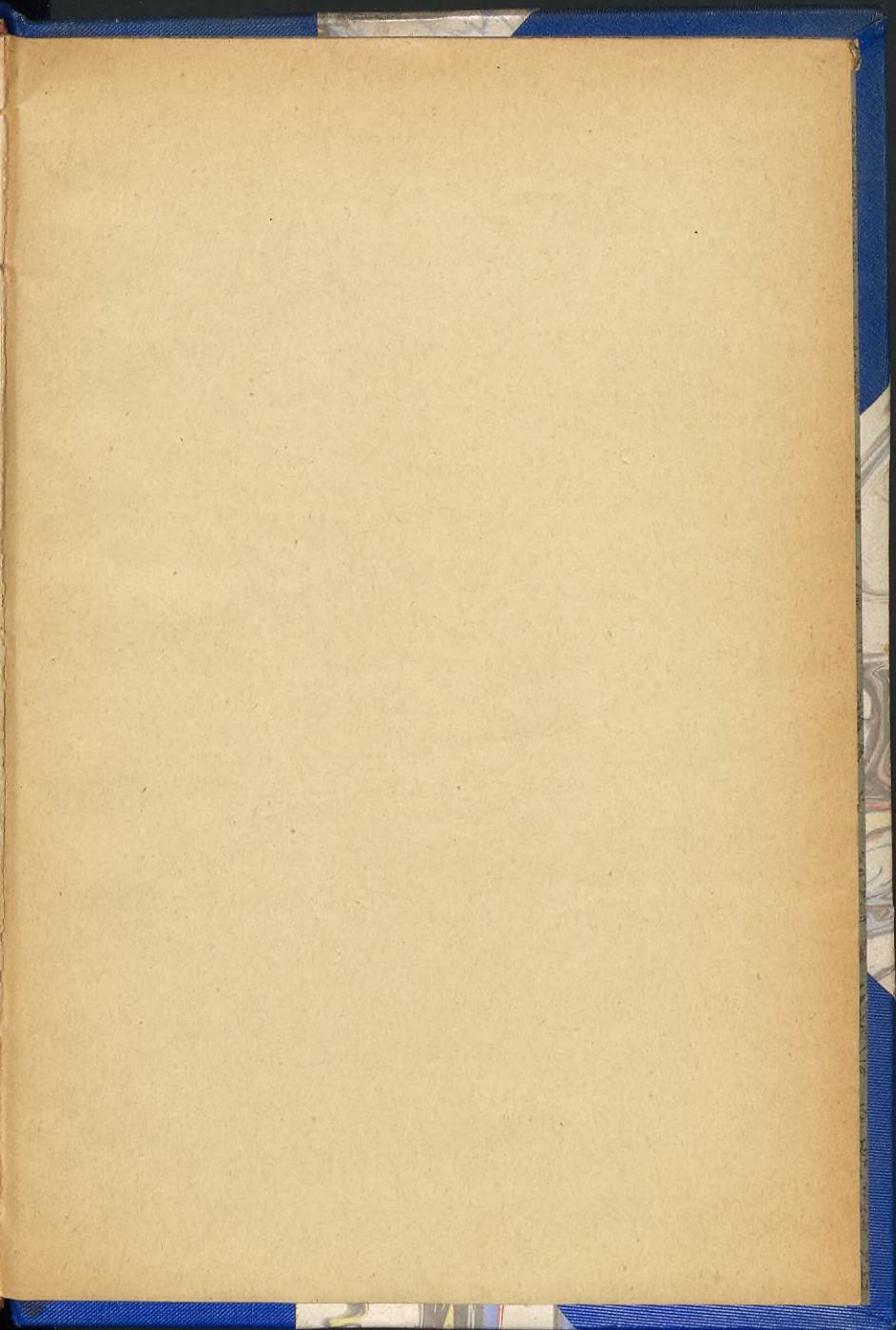
Och med röster, öfverjordiskt klara,
ropa himlens änglar högt hans namn.
Jord och haf och himlar återsvara:
»Hell Guds son, som kom i Herrans namn!»

4. 10. 96.

6000145038

Göteborgs universitetsbibliotek

